Europeiska unionens
officiella tidning

SV
L-serien

2026/1348

19.6.2026

ÖVERSÄTTNING

Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form avseende allvarliga brott

INLEDNING

DE STATER SOM ÄR PARTER I DENNA KONVENTION,

SOM BEAKTAR syftena med och principerna i Förenta nationernas stadga,

SOM KONSTATERAR att informations- och kommunikationstekniken har en enorm potential för samhällsutvecklingen, men också att den skapar nya möjligheter för förövare, kan bidra till att öka den brottsliga verksamhetens omfattning och mångfald och kan ha skadlig inverkan på stater, företag och individers och samhällets välbefinnande,

SOM ÄR BEKYMRADE ÖVER att användningen av informations- och kommunikationstekniksystem kan ha en betydande inverkan på brottens omfattning, hastighet och räckvidd, inbegripet brott med anknytning till terrorism och gränsöverskridande organiserad brottslighet, såsom människohandel, smuggling av migranter, olaglig tillverkning av och handel med skjutvapen, delar och komponenter till skjutvapen och ammunition, narkotikahandel och olaglig handel med kulturföremål,

SOM ÄR ÖVERTYGADE OM nödvändigheten av att, som en prioriterad fråga, driva en global straffrättslig politik som syftar till att skydda samhället mot it-brottslighet genom att bland annat anta lämplig lagstiftning, gemensamt straffbelägga brott och fastställa processuella befogenheter och främja internationellt samarbete för att effektivare förebygga och bekämpa sådan verksamhet på nationell, regional och internationell nivå,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att förvägra personer som ägnar sig åt it-brottslighet skydd genom att lagföra dessa brott var de än förekommer,

SOM BETONAR behovet av att förbättra samordningen och samarbetet mellan stater genom att bland annat tillhandahålla tekniskt bistånd och kapacitetsuppbyggnad, inbegripet tekniköverföring på ömsesidigt överenskomna villkor, till länder, särskilt utvecklingsländer, på deras begäran, för att förbättra den nationella lagstiftningen och de nationella ramarna och öka de nationella myndigheternas kapacitet att hantera it-brottslighet i alla dess former, inbegripet förebyggande, upptäckt, utredning och lagföring, och som betonar Förenta nationernas roll i detta sammanhang,

SOM ERKÄNNER det ökande antalet offer för it-brottslighet, vikten av att skipa rättvisa för dessa offer och behovet av att tillgodose behoven för personer i utsatta situationer när åtgärder vidtas för att förebygga och bekämpa de brott som omfattas av denna konvention,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att på ett effektivare sätt förebygga, upptäcka och bekämpa internationella överföringar av egendom som erhållits till följd av it-brottslighet och stärka det internationella samarbetet för återtagande och återlämnande av brottsvinst som straffbeläggs i enlighet med denna konvention,

SOM BEAKTAR att det är alla staters ansvar att förebygga och bekämpa it-brottslighet och att de måste samarbeta med varandra, med stöd och deltagande av relevanta internationella och regionala organisationer samt icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter inom den privata sektorn, om arbetet på det här området ska leda till resultat,

SOM ERKÄNNER vikten av att integrera ett genusperspektiv i alla relevanta insatser för att förebygga och bekämpa de brott som omfattas av denna konvention, i enlighet med nationell rätt,

SOM ÄR MEDVETNA OM behovet av att uppnå brottsbekämpningsmål och säkerställa respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter i enlighet med tillämpliga internationella och regionala instrument,

SOM ERKÄNNER rätten till skydd mot godtyckliga eller olagliga intrång i privatlivet och vikten av att skydda personuppgifter,

SOM BERÖMMER det arbete som utförs av Förenta nationernas drog- och brottsbekämpningsbyrå och andra internationella och regionala organisationer för att förebygga och bekämpa it-brottslighet,

SOM ERINRAR OM generalförsamlingens resolutioner 74/247 av den 27 december 2019 och 75/282 av den 26 maj 2021,

SOM BEAKTAR befintliga internationella och regionala konventioner och fördrag om straffrättsligt samarbete samt liknande fördrag mellan Förenta nationernas medlemsstater,

HAR ENATS OM FÖLJANDE:

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

Denna konvention syftar till att

(a) främja och stärka åtgärder för att förebygga och bekämpa it-brottslighet på ett effektivare och mer ändamålsenligt sätt,

(b) främja, underlätta och stärka det internationella samarbetet för att förebygga och bekämpa it-brottslighet, och

(c) främja, underlätta och stödja tekniskt bistånd och kapacitetsuppbyggnad för att förebygga och bekämpa it-brottslighet, särskilt till förmån för utvecklingsländer.

Artikel 2

Definitioner

I denna konvention gäller följande definitioner:

(a) *informations- och kommunikationstekniksystem*: en apparat eller en grupp av sammankopplade apparater eller apparater som hör samman med varandra av vilka en eller flera genom ett program samlar in, lagrar och utför automatisk behandling av elektroniska uppgifter,

(b) *elektroniska uppgifter*: framställning av fakta, information eller begrepp i en form som lämpar sig för behandling i ett informations- och kommunikationstekniksystem, inklusive program som utformats för att få ett informations- och kommunikationstekniksystem att utföra en viss funktion.

(c) *trafikuppgifter*: elektroniska uppgifter som hänför sig till ett meddelande som kommuniceras via ett informations- och kommunikationstekniksystem och som alstras av ett informations- och kommunikationstekniksystem som ingick i kommunikationskedjan och anger meddelandets ursprung, destination, färdväg, tid, datum, storlek, varaktighet eller typ av underliggande tjänst.

(d) *innehållsuppgifter*: elektroniska uppgifter, utom abonnentinformation och trafikuppgifter, som rör innehållet i de uppgifter som överförs av ett informations- och kommunikationstekniksystem, inbegripet men inte begränsat till bilder, textmeddelanden, röstmeddelanden, ljudinspelningar och videoinspelningar,

(e) *tjänsteleverantör*: en offentlig eller privat enhet som

i) erbjuder användarna av dess tjänster möjlighet att kommunicera med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem, eller

ii) behandlar eller lagrar elektroniska uppgifter för en sådan kommunikationstjänst eller för användarna av en sådan tjänst.

(f) *abonnentinformation*: information som innehas av en tjänsteleverantör och som rör abonnenter av dennes tjänster, utom trafikuppgifter och innehållsuppgifter, och med hjälp av vilka det går att fastställa följande:

i) Vilken typ av kommunikationstjänst som använts, relaterade tekniska specifikationer och abonnemangsperioden.

ii) Abonnentens identitet, postadress eller geografiska adress, telefonnummer eller annat åtkomstnummer, fakturerings- eller betalningsinformation, utifrån vad som finns tillgängligt på grundval av tjänsteavtalet eller tjänsteöverenskommelsen.

iii) Annan information om platsen för installation av kommunikationsutrustningen, utifrån vad som finns tillgängligt på grundval av tjänsteavtalet eller tjänsteöverenskommelsen.

(g) *personuppgifter*: information som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person.

(h) *allvarligt brott*: ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst fyra års frihetsberövande eller en strängare påföljd.

(i) *egendom*: tillgångar av varje slag, såväl fysiska som icke fysiska, av fast eller lös natur, materiella eller immateriella, inbegripet virtuella tillgångar, samt juridiska dokument eller instrument som styrker äganderätten till eller intressen i sådana tillgångar.

(j) *brottsvinst*: egendom som härrör från eller som direkt eller indirekt förvärvats genom brott.

(k) *frysning* eller *beslag*: att tillfälligt förbjuda överlåtelse, omvandling, avyttrande eller flyttning av egendom, eller att tillfälligt förvara eller omhänderta egendom med stöd av beslut av domstol eller annan behörig myndighet.

(l) *förverkande*: permanent berövande av egendom efter beslut av domstol eller annan behörig myndighet.

(m) *förbrott*: brottslig gärning som resulterat i sådan vinst som kan bli föremål för brott som regleras i artikel 17 i denna konvention.

(n) *regional organisation för ekonomisk integration*: organisation bildad av suveräna stater från en viss region till vilken dess medlemsstater har överlåtit befogenhet vad gäller frågor som regleras i denna konvention, och som vederbörligen bemyndigats att, i överensstämmelse med sina interna förfaranden, underteckna, ratificera, godta, godkänna eller ansluta sig till konventionen. Hänvisningar i texten till *konventionsstaterna* ska gälla sådana organisationer inom gränserna för deras befogenhet.

(o) *nödsituation*: en situation där det föreligger en betydande och överhängande risk för en fysisk persons liv eller säkerhet.

Artikel 3

Tillämpningsområde

Om inget annat anges i denna konvention ska den tillämpas på

(a) förebyggande, utredning och lagföring av de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, inbegripet frysning, beslag, förverkande och återlämnande av brottsvinstvid sådana brott,

(b) insamling, inhämtande, säkrande och delning av bevis i elektronisk form för brottsutredningar eller straffrättsliga förfaranden i enlighet med artiklarna 23 och 35 i konventionen.

Artikel 4

Brott som straffbeläggs i enlighet med andra FN-konventioner och FN-protokoll

1. När konventionsstaterna ger verkan åt andra tillämpliga FN-konventioner och FN-protokoll som de är parter i ska de säkerställa att brott som straffbeläggs i enlighet med de konventionerna och protokollen också betraktas som brott enligt nationell rätt när de begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem.

2. Ingenting i denna artikel ska tolkas som straffbeläggande av brott i enlighet med denna konvention.

Artikel 5

Skydd av suveränitet

1. Konventionsstaterna ska fullgöra sina skyldigheter enligt denna konvention på ett sätt som är förenligt med principerna om suverän likställdhet, om staters territoriella integritet samt om icke-inblandning i andra staters inre angelägenheter.

2. Ingenting i denna konvention ska berättiga en konventionsstat att inom en annan stats territorium utöva jurisdiktion och utföra funktioner som är förbehållna myndigheterna i denna stat enligt dess nationella rätt.

Artikel 6

Respekt för de mänskliga rättigheterna

1. Konventionsstaterna ska säkerställa att fullgörandet av skyldigheterna enligt denna konvention är förenligt med deras folkrättsliga skyldigheter om mänskliga rättigheter.

2. Ingenting i denna konvention ska tolkas som att det är tillåtet att undertrycka mänskliga rättigheter eller grundläggande friheter, såsom de rättigheter som rör yttrandefrihet, samvetsfrihet, åsiktsfrihet, religions- eller trosfrihet, frihet att delta i fredliga sammankomster och föreningsfrihet, i enlighet med och på ett sätt som är förenligt med tillämplig folkrättsliga skyldigheter om mänskliga rättigheter.

KAPITEL II

KRIMINALISERING

Artikel 7

Olagligt intrång

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga olovligt intrång i hela eller en del av ett informations- och kommunikationstekniksystem, när det görs uppsåtligen.

2. En konventionsstat får uppställa krav på att brottet begås genom intrång i säkerhetsåtgärder med uppsåt att komma över elektroniska uppgifter eller med annat ohederligt eller brottsligt uppsåt eller mot ett informations- och kommunikationstekniksystem som är kopplat till ett annat informations- och kommunikationstekniksystem.

Artikel 8

Olaglig avlyssning

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga gärningen att, uppsåtligen och orättmätigt, med tekniska hjälpmedel avlyssna icke-offentliga överföringar av elektroniska uppgifter till, från eller inom ett informations- och kommunikationstekniksystem, inbegripet elektromagnetiska emissioner från ett informations- och kommunikationstekniksystem med sådana elektroniska uppgifter.

2. En konventionsstat får uppställa krav på att brottet begås med ohederligt eller brottsligt uppsåt eller mot ett informations- och kommunikationstekniksystem som är kopplat till ett annat informations- och kommunikationstekniksystem.

Artikel 9

Störning i elektroniska uppgifter

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga gärningarna att skada, radera, försämra, ändra eller undertrycka elektroniska uppgifter, när de begås uppsåtligen och olovligt.

2. En konventionsstat får uppställa krav på att det handlande som beskrivs i punkt 1 i denna artikel medför allvarlig skada.

Artikel 10

Störning i ett informations- och kommunikationstekniksystem

Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga gärningarna att allvarligt hindra driften av ett informations- och kommunikationstekniksystem genom att mata in, överföra, skada, radera, försämra, ändra eller undertrycka elektroniska uppgifter, när de begås uppsåtligen och olovligen.

Artikel 11

Missbruk av apparatur

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga följande gärningar, när de begås uppsåtligen och orättmätigt:

(a) Att erhålla, tillverka, försälja, anskaffa för användning, importera, sprida eller på annat sätt tillgängliggöra

i) en apparat, inklusive ett program, som har skapats eller anpassats främst för att begå något av de brott som straffbeläggs i enlighet med artiklarna 7–10 i denna konvention, eller

ii) ett lösenord, inloggningsuppgifter, en elektronisk underskrift eller liknande uppgifter som kan ge åtkomst till ett helt informations- och kommunikationstekniksystem eller en del därav,

med uppsåt att apparaten, inklusive ett program, eller lösenordet, inloggningsuppgifterna, den elektroniska underskriften eller liknande uppgifter ska användas för att begå något av de brott som straffbeläggs i enlighet med artiklarna 7–10 i denna konvention.

(b) Att inneha ett föremål som avses i punkt 1 a i eller ii i denna artikel med uppsåt att det ska användas för att begå något av de brott som straffbeläggs i enlighet med artiklarna 7–10 i denna konvention.

2. Denna artikel ska inte tolkas som att den ålägger straffansvar i de fall där erhållande, tillverkning, försäljning, anskaffning för användning, import, spridning eller annat tillgängliggörande eller innehav som avses i punkt 1 i denna artikel inte har till syfte att begå något av de brott som straffbeläggs i enlighet med artiklarna 7–10 i denna konvention, utan exempelvis syftar till att i behörig ordning testa eller skydda ett informations- och kommunikationstekniksystem.

3. Varje konventionsstat får förbehålla sig rätten att inte tillämpa punkt 1 i denna artikel, förutsatt att förbehållet inte avser försäljning, spridning eller annat tillgängliggörande av föremål som avses i punkt 1 a ii i denna artikel.

Artikel 12

Förfalskning som rör informations- och kommunikationstekniksystem

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga gärningarna att mata in, ändra, radera eller undertrycka elektroniska uppgifter så att ickeautentiska uppgifter uppstår med uppsåt att dessa ska beaktas eller ligga till grund för handlande i rättsliga hänseenden som om de vore autentiska, oavsett om uppgifterna är direkt läsbara och begripliga, när dessa gärningar begås uppsåtligen och orättmätigt.

2. En konventionsstat får uppställa krav på bedrägligt uppsåt eller liknande ohederligt eller brottsligt uppsåt för att straffansvar ska gälla.

Artikel 13

Stöld eller bedrägeri som rör informations- och kommunikationstekniksystem

Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga gärningen att uppsåtligen och orättmätigt förorsaka en annan person förlust av egendom genom att

(a) mata in, ändra, radera eller undertrycka elektroniska uppgifter,

(b) störa driften av ett informations- och kommunikationstekniksystem,

(c) med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem vilseleda någon i fråga om de faktiska omständigheterna så att personen gör eller underlåter att göra något som personen annars inte skulle göra eller underlåta att göra,

med bedrägligt eller ohederligt uppsåt för att orättmätigt skaffa sig själv eller en annan person en ekonomisk förmån eller annan egendom.

Artikel 14

Brott som rör material med sexuella övergrepp mot eller sexuell exploatering av barn på internet

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga följande gärningar, när de begås uppsåtligen och olovligen:

(a) Att framställa, bjuda ut, sälja, sprida, överföra, sända, visa, publicera eller på annat sätt tillgängliggöra material med sexuella övergrepp mot eller sexuell exploatering av barn med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem.

(b) Att efterfråga, skaffa eller ha tillgång till material med sexuella övergrepp mot eller sexuell exploatering av barn med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem.

(c) Att inneha eller ha kontroll över material med sexuella övergrepp mot eller sexuell exploatering av barn i ett informations- och kommunikationstekniksystem eller ett annat lagringsmedium.

(d) Att finansiera de brott som straffbeläggs i enlighet med leden a–c i denna punkt, vilket konventionsstaterna kan straffbelägga som ett separat brott.

2. Vid tillämpningen av denna artikel ska begreppet *material med sexuella övergrepp mot eller sexuell exploatering av barn* omfatta visuellt material, och kan inbegripa skriftligt innehåll eller ljudinnehåll, som avbildar, beskriver eller föreställer en person under 18 år

(a) som ägnar sig åt en verklig eller simulerad sexuell handling,

(b) i närvaro av en person som ägnar sig åt någon form av sexuell handling,

(c) vars intima kroppsdelar visas upp för i första hand sexuella ändamål, eller

(d) som utsätts för tortyr eller grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning och detta material är av sexuell karaktär.

3. En konventionsstat får uppställa krav på att det material som avses i punkt 2 i denna artikel begränsas till material som

(a) avbildar, beskriver eller föreställer en verklig person, eller

(b) visuellt avbildar sexuella övergrepp mot eller sexuell exploatering av barn.

4. I enlighet med sin nationella rätt och i överensstämmelse med tillämpliga internationella skyldigheter får konventionsstaterna vidta åtgärder för att utesluta kriminalisering av

(a) barns handlingar i fråga om egenproducerat material som avbildar dem själva, eller

(b) framställning, överföring eller innehav med samtycke av material som beskrivs i punkt 2 a–c, om den underliggande handling som avbildas är laglig enligt nationell rätt, och om materialet behålls uteslutande för de berörda personernas privata och frivilliga användning.

5. Ingenting i denna konvention ska påverka internationella skyldigheter som bidrar mer till att förverkliga barnets rättigheter.

Artikel 15

Kontaktsökning eller gromning i syfte att begå ett sexualbrott mot ett barn

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga uppsåtlig kommunikation, kontaktsökning, gromning eller andra arrangemang via ett informations- och kommunikationstekniksystem i syfte att begå sexualbrott mot ett barn enligt definitionen i nationell rätt, inbegripet för att begå något av de brott som straffbeläggs i enlighet med artikel 14 i denna konvention.

2. En konventionsstat får uppställa krav på att en gärning främjar det beteende som beskrivs i punkt 1 i denna artikel.

3. En konventionsstat får överväga att utvidga kriminaliseringen i enlighet med punkt 1 i denna artikel med avseende på en person som tros vara ett barn.

4. Konventionsstaterna får vidta åtgärder för att utesluta kriminalisering av gärningar som beskrivs i punkt 1 i denna artikel när de begås av barn.

Artikel 16

Spridning av intima bilder utan samtycke

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i sin nationella rätt straffbelägga gärningen att uppsåtligen och olovligen sälja, distribuera, överföra, publicera eller på annat sätt tillgängliggöra en intim bild av en person med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem utan den avbildade personens samtycke.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 i denna artikel avses med *intim bild* en visuell upptagning av en person över 18 år som görs med vilket medel som helst, inbegripet fotografi eller videoinspelning, och som är sexuell till sin natur, där personens intima kroppsdelar exponeras eller personen ägnar sig åt sexuell aktivitet, vilken var privat vid tidpunkten för upptagningen och med avseende på vilken den eller de avbildade personerna hade rimliga förväntningar på att den skulle hållas privat vid tidpunkten för brottet.

3. En konventionsstat får, om så är lämpligt, utvidga definitionen av intima bilder till avbildningar av personer under 18 år om de har uppnått den lagliga åldern för att ägna sig åt sexuell aktivitet enligt nationell rätt och bilden inte avbildar övergrepp mot eller exploatering av barn.

4. Vid tillämpningen av denna artikel kan en person som är under 18 år och avbildas på en intim bild inte samtycka till spridning av en intim bild som utgör material med sexuella övergrepp mot eller sexuell exploatering av barn enligt artikel 14 i denna konvention.

5. En konventionsstat får uppställa krav på uppsåt att vålla skada för att straffansvar ska aktualiseras.

6. Konventionsstaterna får vidta andra åtgärder avseende frågor som rör denna artikel, i enlighet med sin nationella rätt och i överensstämmelse med tillämpliga internationella förpliktelser.

Artikel 17

Tvätt av brottsvinst

1. Varje konventionsstat ska i enlighet med de grundläggande principerna i sin nationella rätt vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att straffbelägga följande gärningar, när de begås uppsåtligen:

(a) i) Omvandling eller överlåtelse av egendom med vetskap om att egendomen utgör brottsvinst, om det sker för att dölja eller maskera egendomens olagliga ursprung eller för att bistå en person som är delaktig i förbrottet att undandra sig de rättsliga följderna av sina handlingar.

ii) Döljande eller maskering av egendomens rätta art eller ursprung, av dess belägenhet eller förfogandet över den eller dess förflyttning eller av äganderätten eller andra rättigheter till den med vetskap om att egendomen utgör brottsvinst.

(b) Om inte annat följer av de grundläggande begreppen i konventionsstatens rättsordning:

i) Förvärv, innehav eller användning av egendom, med vetskap vid mottagandet om att egendomen utgör brottsvinst.

ii) Delaktighet i brott som straffbeläggs i enlighet med denna artikel, medverkan eller sammansvärjning i avsikt att begå sådana brott, försök att begå eller medhjälp eller bistånd till, främjande av eller råd för begåendet av sådana brott.

2. För genomförandet eller tillämpningen av punkt 1 i denna artikel gäller följande:

(a) Varje konventionsstat ska som förbrott straffbelägga relevanta brott som straffbeläggs i enlighet med artiklarna 7–16 i denna konvention.

(b) När det gäller konventionsstater vars lagstiftning innehåller en förteckning över specifika förbrott ska de i den förteckningen åtminstone inkludera en omfattande uppsättning brott som straffbeläggs i enlighet med artiklarna 7–16 i denna konvention.

(c) Vid tillämpning av led b i denna punkt ska förbrott omfatta brott som begås både inom och utanför den berörda konventionsstatens jurisdiktion. Brott som begås utanför en konventionsstats jurisdiktion ska dock utgöra förbrott endast om den relevanta gärningen är ett brott enligt nationell rätt i den stat där den begås och skulle vara ett brott enligt nationell rätt i den konventionsstat som genomför eller tillämpar denna artikel om gärningen hade begåtts där.

(d) Varje konventionsstat ska till Förenta nationernas generalsekreterare överlämna kopior av de lagar som ger verkan åt denna artikel och av eventuella senare ändringar av sådana lagar eller en beskrivning av dem.

(e) Om så krävs enligt de grundläggande principerna i en konventionsstats nationella rätt får det föreskrivas att de brott som anges i punkt 1 i denna artikel inte är tillämpliga på de personer som begick förbrottet.

(f) Vetskap, uppsåt eller avsikt som krävs som rekvisit för ett brott som anges i punkt 1 i denna artikel får härledas från objektiva faktiska omständigheter.

Artikel 18

Juridiska personers ansvar

1. Varje konventionsstat ska i överensstämmelse med sina rättsliga principer anta nödvändiga åtgärder för att fastställa juridiska personers ansvar för delaktighet i de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

2. Med förbehåll för konventionsstatens rättsliga principer kan juridiska personers ansvar vara straffrättsligt, civilrättsligt eller administrativt.

3. Detta ansvar ska inte inverka på det straffrättsliga ansvaret för de fysiska personer som har begått brotten.

4. Varje konventionsstat ska i synnerhet säkerställa att juridiska personer som ställs till ansvar enligt denna artikel underkastas effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder eller åtgärder, innefattande monetära påföljder.

Artikel 19

Delaktighet och försök

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i enlighet med sin nationella rätt straffbelägga gärningen att uppsåtligen och i någon egenskap, till exempel som medhjälpare, medverkande eller anstiftare, delta i ett brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

2. Varje konventionsstat får vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i enlighet med sin nationella rätt straffbelägga gärningen att uppsåtligen försöka begå ett brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

3. Varje konventionsstat får vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att i enlighet med sin nationella rätt straffbelägga gärningen att uppsåtligen förbereda ett brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

Artikel 20

Preskriptionstid

Varje konventionsstat ska, när så är lämpligt och med beaktande av brottets allvar, i sin nationella rätt fastställa en lång preskriptionstid för att inleda ett förfarande för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention och fastställa en längre preskriptionstid eller föreskriva avbrott i preskriptionstiden när den påstådda gärningsmannen har undandragit sig rättskipning.

Artikel 21

Lagföring, dom och påföljder

1. Varje konventionsstat ska se till att brott som straffbeläggs enligt denna konvention beläggs med effektiva, proportionella och avskräckande påföljder som tar hänsyn till brottets allvar.

2. Varje konventionsstat får i enlighet med sin nationella rätt vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att fastställa försvårande omständigheter med avseende på de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, inbegripet omständigheter som påverkar kritisk informationsinfrastruktur.

3. Varje konventionsstat ska sträva efter att säkerställa att skönsmässiga rättsliga befogenheter enligt dess nationella rätt vid lagföring av personer för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention utövas på ett sådant sätt att de brottsbekämpande åtgärderna avseende sådana brott blir så effektiva som möjligt och att vederbörlig hänsyn tas till behovet av att avskräcka från sådana brott.

4. Varje konventionsstat ska säkerställa att varje person som åtalas för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention åtnjuter alla rättigheter och garantier enligt nationell rätt och i överensstämmelse med konventionsstatens tillämpliga internationella förpliktelser, inbegripet rätten till en rättvis rättegång och rätten till försvar.

5. När det gäller brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention ska varje konventionsstat vidta lämpliga åtgärder, i enlighet med nationell rätt och med vederbörlig hänsyn till rätten till försvar, i syfte att säkerställa att de villkor som ställs i samband med beslut om frigivning i avvaktan på rättegång eller överklagande tar hänsyn till behovet av att säkerställa att den tilltalade är närvarande vid senare straffrättsliga förfaranden.

6. Varje konventionsstat ska ta hänsyn till hur allvarliga brotten i fråga är när den överväger möjligheten till förtida eller villkorlig frigivning för personer som dömts för sådana brott.

7. Konventionsstater ska säkerställa att lämpliga åtgärder föreskrivs i nationell rätt för att skydda barn som anklagas för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention och att dessa åtgärder överensstämmer med skyldigheterna enligt konventionen om barnets rättigheter och dess tillämpliga protokoll samt andra tillämpliga internationella eller regionala instrument.

8. Ingenting i denna konvention ska påverka principen om att beskrivningen av de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention och av tillämpliga rättsliga försvar eller andra rättsprinciper som kontrollerar en gärnings lagenlighet uteslutande regleras av en konventionsstats nationella rätt och att sådana brott ska lagföras och bestraffas i enlighet med denna rätt.

KAPITEL III

JURISDIKTIONDOMSRÄTT

Artikel 22

Jurisdiktion

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att fastställa sin jurisdiktion över brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention när

(a) brottet har begåtts inom den konventionsstatens territorium, eller

(b) brottet har begåtts ombord på ett fartyg som för den konventionsstatens flagg eller ombord på ett luftfartyg som var registrerat enligt den konventionsstatens lagstiftning när brottet begicks.

2. Med förbehåll för artikel 5 i denna konvention kan en konventionsstat också fastställa sin jurisdiktion över ett sådant brott när

(a) brottet har begåtts mot en av den konventionsstatens medborgare, eller

(b) brottet har begåtts av en av den konventionsstatens medborgare eller av en statslös person med hemvist inom dess territorium, eller

(c) brottet är ett brott som straffbeläggs i enlighet med artikel 17.1 b ii i denna konvention och har begåtts utanför konventionsstatens territorium i avsikt att begå ett brott som straffbeläggs i enlighet med artikel 17.1 a i eller ii eller 17.1 b i i denna konvention inom konventionsstatens territorium, eller

(d) brottet har begåtts mot den konventionsstaten.

3. För de syften som avses i artikel 37.11 i denna konvention ska varje konventionsstat vidta nödvändiga åtgärder för att fastställa sin jurisdiktion över brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention när den påstådda gärningsmannen befinner sig inom dess territorium och konventionsstaten inte utlämnar personen av det enda skälet att denne är en av dess medborgare.

4. Varje konventionsstat får också vidta nödvändiga åtgärder för att fastställa sin jurisdiktion över brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention när den påstådda gärningsmannen befinner sig inom dess territorium och konventionsstaten inte utlämnar personen.

5. Om en konventionsstat som utövar sin jurisdiktion med stöd av punkt 1 eller 2 i denna artikel har blivit varskodd eller på annat sätt har fått kännedom om att andra konventionsstater genomför utredning eller lagföring eller vidtar rättsliga åtgärder rörande samma gärning, ska dessa konventionsstaters behöriga myndigheter samråda om så är lämpligt för att samordna sina åtgärder.

6. Utan att det påverkar allmänna folkrättsliga grundsatser utesluter denna konvention inte utövandet av straffrättslig domsrätt som en konventionsstat har fastställt i enlighet med sin nationella rätt.

KAPITEL IV

FÖRFARANDEÅTGÄRDER OCH BROTTSBEKÄMPNING

Artikel 23

Förfarandeåtgärdernas omfattning

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att fastställa de befogenheter och förfaranden som föreskrivs i detta kapitel för specifika brottsutredningar eller straffrättsliga förfaranden.

2. Om inte annat föreskrivs i denna konvention ska varje konventionsstat tillämpa de befogenheter och förfaranden som avses i punkt 1 i denna artikel på

(a) de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention,

(b) andra brott som begås med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem, och

(c) insamling av bevis i elektronisk form för alla typer av brott.

3. a) Varje konventionsstat får förbehålla sig rätten att tillämpa de åtgärder som avses i artikel 29 i denna konvention endast på brott eller kategorier av brott som anges i förbehållet, förutsatt att omfattningen av dessa brott eller kategorier av brott inte är mer begränsad än omfattningen av brott på vilka den tillämpar de åtgärder som avses i artikel 30 i denna konvention. Varje konventionsstat ska överväga att begränsa detta förbehåll för att möjliggöra bredast möjliga tillämpning av de åtgärder som avses i artikel 29.

(b) Om en konventionsstat på grund av begränsningar i den lagstiftning som är i kraft vid den tidpunkt då denna konvention antas inte kan tillämpa de åtgärder som avses i artiklarna 29 och 30 i denna konvention på meddelanden som överförs inom en tjänsteleverantörs informations- och kommunikationstekniksystem som

i) drivs till förmån för en sluten grupp av användare och

ii) inte använder allmänna kommunikationsnät och inte är anslutet till något annat offentligt eller privat informations- och kommunikationstekniksystem,

får den konventionsstaten förbehålla sig rätten att inte tillämpa dessa åtgärder på sådana meddelanden. Varje konventionsstat ska överväga att begränsa detta förbehåll för att möjliggöra bredast möjliga tillämpning av de åtgärder som avses i artiklarna 29 och 30 i denna konvention.

Artikel 24

Villkor och garantier

1. Varje konventionsstat ska säkerställa att införandet, genomförandet och tillämpningen av de befogenheter och förfaranden som föreskrivs i detta kapitel omfattas av villkor och garantier som föreskrivs i dess nationella rätt, vilka ska skydda mänskliga rättigheter, i enlighet med dess skyldigheter enligt internationell människorättslagstiftning, och vilka ska införliva proportionalitetsprincipen.

2. I enlighet med och med beaktande av varje konventionsstats nationella rätt ska sådana villkor och garantier, när så är lämpligt med tanke på arten av det berörda förfarandet eller den berörda befogenheten, bland annat omfatta rättslig eller annan oberoende prövning, rätten till ett effektivt rättsmedel, motivering till tillämpningen samt begränsning av befogenheternas eller förfarandenas omfattning och varaktighet.

3. I den utsträckning det är förenligt med allmänintresset, särskilt med sund rättskipning, ska varje konventionsstat beakta den inverkan som befogenheterna och förfarandena i detta kapitel har på tredje parters rättigheter, ansvar och legitima intressen.

4. De villkor och garantier som fastställs i enlighet med denna artikel ska tillämpas på inhemsk nivå på de befogenheter och förfaranden som anges i detta kapitel, både när det gäller inhemska brottsutredningar och straffrättsliga förfaranden och i samband med den anmodade konventionsstatens internationella samarbete.

5. Hänvisningarna till rättslig eller annan oberoende prövning i punkt 2 i denna artikel är hänvisningar till sådan prövning på nationell nivå.

Artikel 25

Skyndsamt säkrande av lagrade elektroniska uppgifter

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att dess behöriga myndigheter genom förelägganden eller på liknande sätt ska kunna åstadkomma ett skyndsamt säkrande av angivna elektroniska uppgifter, inbegripet trafikuppgifter, innehållsuppgifter och abonnentinformation, som har lagrats med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem, i synnerhet när det finns skäl att anta att de elektroniska uppgifterna löper särskild risk att gå förlorade eller ändras.

2. Om en konventionsstat ger verkan åt punkt 1 i denna artikel genom ett föreläggande till en person om att säkra angivna lagrade elektroniska uppgifter i denna persons besittning eller under denna persons kontroll, ska konventionsstaten vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att ålägga personen att bevara och upprätthålla de elektroniska uppgifternas integritet, dock högst 90 dagar, för att de behöriga myndigheterna ska kunna begära att uppgifterna lämnas ut. En konventionsstat får föreskriva att ett sådant föreläggande sedan får förnyas.

3. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att ålägga innehavaren eller en annan person som ska säkra de elektroniska uppgifterna att hemlighålla genomförandet av sådana förfaranden under den tid som föreskrivs i dess nationella rätt.

Artikel 26

Skyndsamt säkrande och partiellt utlämnande av trafikuppgifter

Varje konventionsstat ska, med avseende på trafikuppgifter som ska säkras enligt bestämmelserna i artikel 25 i denna konvention, vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att

(a) säkerställa att ett sådant skyndsamt säkrande av trafikuppgifter kan ske oavsett om en eller flera tjänsteleverantörer var involverade i överföringen av ett meddelande, och

(b) säkerställa ett skyndsamt utlämnande för konventionsstatens behöriga myndighet, eller en person som utsetts av den myndigheten, av en tillräcklig mängd trafikuppgifter för att konventionsstaten ska kunna identifiera tjänsteleverantörerna och den väg på vilken meddelandet eller den angivna informationen överfördes.

Artikel 27

Utlämnandeorder

Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att göra det möjligt för sina behöriga myndigheter att förelägga

(a) en person inom dess territorium att lämna ut angivna elektroniska uppgifter som vederbörande har i sin besittning eller under sin kontroll, och som lagras i ett informations- och kommunikationstekniksystem eller ett medium för lagring av elektroniska uppgifter, och

(b) en tjänsteleverantör som erbjuder sina tjänster inom konventionsstatens territorium att lämna ut abonnentinformation som hänför sig till sådana tjänster och som tjänsteleverantören har i sin besittning eller under sin kontroll.

Artikel 28

Genomsökning och beslag av lagrade elektroniska uppgifter

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att göra det möjligt för sina behöriga myndigheter att genomsöka eller på liknande sätt bereda sig åtkomst till

(a) ett informations- och kommunikationstekniksystem, en del av det och elektroniska uppgifter som lagras där, och

(b) ett medium för lagring av elektroniska uppgifter i vilket de efterfrågade elektroniska uppgifterna kan vara lagrade

inom den konventionsstatens territorium.

2. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att säkerställa att dess myndigheter, när de genomsöker eller på liknande sätt får åtkomst till ett visst informations- och kommunikationstekniksystem eller en del därav enligt punkt 1 a i denna artikel och har anledning att tro att de eftersökta elektroniska uppgifterna är lagrade i ett annat informations- och kommunikationstekniksystem eller en del därav inom dess territorium och sådana uppgifter är lagligen åtkomliga från eller tillgängliga för det första systemet, skyndsamt ska kunna göra genomsökningen för att bereda sig åtkomst till detta andra informations- och kommunikationstekniksystem.

3. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att göra det möjligt för sina behöriga myndigheter att beslagta eller på liknande sätt säkra elektroniska uppgifter på sitt territorium som åtkommits i enlighet med punkt 1 eller 2 i denna artikel. Dessa åtgärder ska omfatta befogenhet att

(a) beslagta eller på liknande sätt säkra ett informations- och kommunikationstekniksystem eller en del därav, eller ett medium för lagring av elektroniska uppgifter,

(b) framställa och behålla kopior av dessa elektroniska uppgifter i elektronisk form,

(c) bevara de berörda lagrade elektroniska uppgifternas integritet,

(d) göra de elektroniska uppgifterna oåtkomliga eller avlägsna dem från det informations- och kommunikationstekniksystem till vilket åtkomst har beretts.

4. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att göra det möjligt för sina behöriga myndigheter att förelägga en person som har kunskap om det berörda informations- och kommunikationstekniksystemets, informations- och telekommunikationsnätverkets eller deras komponenters funktion eller om de åtgärder som tillämpas för att skydda de elektroniska uppgifter som finns däri att, i den mån det är skäligt, lämna den information som är nödvändig för att möjliggöra de åtgärder som avses i punkterna 1–3 i denna artikel.

Artikel 29

Insamling i realtid av trafikuppgifter

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att göra det möjligt för sina behöriga myndigheter att

(a) med tekniska hjälpmedel inom konventionsstatens territorium insamla eller ta upp, och

(b) ålägga en tjänsteleverantör att inom dennes existerande tekniska förmåga

i) med tekniska hjälpmedel inom konventionsstatens territorium insamla eller ta upp eller

ii) samarbeta med och bistå de behöriga myndigheterna med att insamla eller ta upp

trafikuppgifter i realtid som hör till särskilt angivna meddelanden som inom konventionsstatens territorium överförs med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem.

2. Om en konventionsstat på grund av principerna i sin nationella rättsordning inte kan vidta de åtgärder som avses i punkt 1 a i denna artikel, får den i stället vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att med tekniska hjälpmedel inom sitt territorium säkerställa insamling eller upptagning i realtid av trafikuppgifter som hänför sig till särskilt angivna meddelanden som överförs inom konventionsstatens territorium.

3. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att ålägga en tjänsteleverantör att hemlighålla att befogenhet som avses i denna artikel utövas och all information som har samband med detta.

Artikel 30

Avlyssning av innehållsuppgifter

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att, med avseende på vissa allvarliga brott som bestäms i nationell rätt, göra det möjligt för sina behöriga myndigheter att

(a) med tekniska hjälpmedel inom konventionsstatens territorium insamla eller ta upp, och

(b) ålägga en tjänsteleverantör att inom dennes existerande tekniska förmåga

i) med tekniska hjälpmedel inom konventionsstatens territorium insamla eller ta upp eller

ii) samarbeta med och bistå de behöriga myndigheterna med att insamla eller ta upp

innehållsuppgifter i realtid i särskilt angivna meddelanden som inom konventionsstatens territorium överförs med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem.

2. Om en konventionsstat på grund av principerna i sin nationella rättsordning inte kan vidta de åtgärder som avses i punkt 1 a i denna artikel, får den i stället vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att med tekniska hjälpmedel inom sitt territorium säkerställa insamling eller upptagning i realtid av innehållsuppgifter i särskilt angivna meddelanden inom konventionsstatens territorium.

3. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att ålägga en tjänsteleverantör att hemlighålla att befogenhet som avses i denna artikel utövas och all information som har samband med detta.

Artikel 31

Frysning, beslag och förverkande av brottsvinst

1. Varje konventionsstat ska i möjligaste mån enligt sin nationella rättsordning vidta nödvändiga åtgärder för att möjliggöra förverkande av

(a) brottsvinst som härrör från brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention eller egendom vars värde motsvarar värdet av sådan vinst,

(b) egendom, utrustning och andra hjälpmedel som används vid eller är avsedda att användas vid brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

2. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att göra det möjligt att identifiera, spåra, frysa eller beslagta föremål som avses i punkt 1 i denna artikel för senare förverkande.

3. Varje konventionsstat ska i enlighet med sin nationella rätt vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att reglera de behöriga myndigheternas hantering av fryst, beslagtagen eller förverkad egendom som omfattas av punkterna 1 och 2 i denna artikel.

4. Om brottsvinst helt eller delvis har omvandlats eller konverterats till annan egendom, ska denna egendom kunna omfattas av de åtgärder som avses i denna artikel i stället för vinsten.

5. Om brottsvinst har blandats med egendom som förvärvats från legitima källor, ska denna egendom, utan att det påverkar eventuella befogenheter i fråga om frysning eller beslag, kunna förverkas upp till det uppskattade värdet av den blandade vinsten.

6. Inkomst eller andra förmåner som härrör från brottsvinst, från egendom till vilken brottsvinst har omvandlats eller konverterats eller från egendom med vilken brottsvinsten har blandats, ska också kunna omfattas av de åtgärder som avses i denna artikel, på samma sätt och i samma utsträckning som brottsvinst.

7. Vid tillämpningen av denna artikel och artikel 50 i denna konvention ska varje konventionsstat göra det möjligt för sina domstolar eller andra behöriga myndigheter att förelägga att bankuppgifter, ekonomiska uppgifter eller affärshandlingar ska göras tillgängliga eller beslagtas. En konventionsstat får inte vägra att agera enligt bestämmelserna i denna punkt med hänvisning till banksekretess.

8. Varje konventionsstat får överväga möjligheten att uppställa krav på att en gärningsman påvisar det lagliga ursprunget till påstådd brottsvinst eller annan egendom som kan förverkas, i den mån ett sådant krav är förenligt med principerna i dess nationella rätt och med de rättsliga och andra förfarandenas art.

9. Bestämmelserna i denna artikel ska inte tolkas som att de påverkar rättigheterna för tredje parter som agerar i god tro.

10. Ingenting i denna artikel ska påverka principen om att de åtgärder som den avser ska definieras och genomföras i enlighet med bestämmelserna i en konventionsstats nationella rätt.

Artikel 32

Upprättande av brottsregister

Varje konventionsstat får vidta nödvändiga lagstiftningsåtgärder eller andra åtgärder för att, på sådana villkor och för det ändamål som den anser lämpligt, beakta tidigare fällande dom i en annan stat mot en påstådd gärningsman i syfte att använda sådan information i straffrättsliga förfaranden avseende ett brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

Artikel 33

Vittnesskydd

1. Varje konventionsstat ska vidta lämpliga åtgärder, i enlighet med nationell rätt och inom ramen för sina medel, för att ge ett effektivt skydd mot eventuella repressalier eller hot för vittnen som avger vittnesmål eller i god tro och på rimliga grunder ger information om brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention eller på annat sätt samarbetar med utredande eller rättsliga myndigheter samt, när så är lämpligt, för deras släktingar och andra närstående personer.

2. De åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel får bland annat inbegripa följande, utan att det påverkar svarandens rättigheter, såsom rätten till ett korrekt rättsförfarande:

(a) Fastställa förfaranden för fysiskt skydd av sådana personer, såsom att, i den utsträckning det är nödvändigt och möjligt, omplacera dem och, när så är lämpligt, tillåta att uppgifter om dessa personers identitet och vistelseort inte lämnas ut eller endast lämnas ut i begränsad mån.

(b) Föreskriva bevisregler som gör det möjligt att avlägga vittnesmål på ett sätt som säkerställer vittnets säkerhet, såsom att tillåta att vittnesmål avges med hjälp av kommunikationsteknik som videolänkar eller andra lämpliga medel.

3. Konventionsstaterna ska överväga att ingå avtal eller överenskommelser med andra stater om omplacering av personer som avses i punkt 1 i denna artikel.

4. Bestämmelserna i denna artikel ska också tillämpas på offer i den mån de är vittnen.

Artikel 34

Hjälp och skydd för brottsoffer

1. Varje konventionsstat ska, inom ramen för sina medel, vidta lämpliga åtgärder för att tillhandahålla hjälp och skydd för offer för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, särskilt i fall av hot om repressalier eller annan skrämseltaktik.

2. Varje konventionsstat ska i enlighet med nationell rätt fastställa lämpliga förfaranden för att ge offer för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention tillgång till ersättning och återlämnande av egendom

3. Varje konventionsstat ska i enlighet med nationell rätt göra det möjligt att lägga fram och beakta brottsoffrens synpunkter och farhågor i lämpliga skeden av straffrättsliga förfaranden mot gärningsmän på ett sätt som inte skadar rätten till försvar.

4. När det gäller de brott som straffbeläggs i enlighet med artiklarna 14–16 i denna konvention ska varje konventionsstat i enlighet med nationell rätt vidta åtgärder för att hjälpa offer för sådana brott, inbegripet med deras fysiska och psykiska återhämtning, i samarbete med relevanta internationella organisationer, icke-statliga organisationer och andra delar av civilsamhället.

5. Vid tillämpningen av bestämmelserna i punkterna 2–4 i denna artikel ska varje konventionsstat ta hänsyn till brottsoffrens ålder, kön och särskilda omständigheter och behov, inbegripet barns särskilda omständigheter och behov.

6. Varje konventionsstat ska, i den utsträckning det är förenligt med dess nationella rättsliga ram, vidta effektiva åtgärder för att säkerställa efterlevnad av framställningar om att avlägsna innehåll som beskrivs i artiklarna 14 och 16 i denna konvention eller göra det oåtkomligt.

KAPITEL V

INTERNATIONELLT SAMARBETE

Artikel 35

Allmänna principer för internationellt samarbete

1. Konventionsstaterna ska samarbeta med varandra i enlighet med bestämmelserna i denna konvention, samt andra tillämpliga internationella instrument om internationellt straffrättsligt samarbete och nationell rätt, för följande ändamål:

(a) Utredning och lagföring av, och rättsliga förfaranden i samband med, de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, inbegripet frysning, beslag, förverkande och återlämnande av brottsvinst av sådana brott.

(b) Insamling, inhämtande, säkrande och delning av bevis i elektronisk form på brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

(c) Insamling, inhämtande, säkrande och delning av bevis i elektronisk form på allvarlig brottslighet, inbegripet allvarliga brott som straffbelagts i enlighet med andra tillämpliga FN-konventioner och FN-protokoll som är i kraft vid tidpunkten för antagandet av denna konvention.

2. För insamling, inhämtande, säkrande och delning av bevis i elektronisk form på brott som föreskrivs i punkt 1 b och c i denna artikel ska de relevanta punkterna i artikel 40 samt artiklarna 41–46 i denna konvention tillämpas.

3. När det gäller internationellt samarbete ska dubbel straffbarhet, när detta betraktas som ett krav, anses föreligga oavsett om den anmodade konventionsstatens lagstiftning placerar brottet i samma kategori av brott eller betecknar brottet med samma terminologi som den begärande konventionsstaten, om den gärning som ligger till grund för det brott för vilket bistånd söks är ett brott enligt båda konventionsstaternas lagstiftning.

Artikel 36

Skydd av personuppgifter

1. a) En konventionsstat som överför personuppgifter i enlighet med denna konvention ska göra detta i enlighet med sin nationella rätt och eventuella skyldigheter som den överförande konventionsstaten kan ha enligt tillämplig folkrätt. Konventionsstaterna ska inte vara skyldiga att överföra personuppgifter i enlighet med denna konvention om uppgifterna inte kan tillhandahållas i enlighet med deras tillämpliga lagstiftning om skydd av personuppgifter.

(b) Om överföringen av personuppgifter inte skulle vara förenlig med punkt 1 a i denna artikel får konventionsstaterna försöka införa lämpliga villkor, i enlighet med sådan tillämplig lagstiftning, för att uppnå förenlighet så att en framställning om personuppgifter kan besvaras.

(c) Konventionsstaterna uppmanas att upprätta bilaterala eller multilaterala överenskommelser för att underlätta överföring av personuppgifter.

2. För personuppgifter som överförs i enlighet med denna konvention ska konventionsstaterna säkerställa att de mottagna personuppgifterna omfattas av effektiva och lämpliga garantier i konventionsstaternas respektive rättsliga ramar.

3. För att överföra personuppgifter som inhämtats i enlighet med denna konvention till ett tredjeland eller en internationell organisation ska en konventionsstat meddela den konventionsstat som ursprungligen överförde uppgifterna om sin avsikt och begära dess tillstånd.

Konventionsstaten ska överföra sådana personuppgifter endast med tillstånd från den ursprungliga överförande konventionsstaten, som får kräva att tillståndet ges i skriftlig form.

Artikel 37

Utlämning

1. Denna artikel ska tillämpas på de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention om den person som är föremål för en framställning om utlämning befinner sig inom den anmodade konventionsstatens territorium, förutsatt att det brott för vilket utlämning begärs är straffbart enligt nationell rätt i både den begärande och den anmodade konventionsstaten. När utlämning begärs för att personen ska avtjäna ett slutligt fängelsestraff eller någon annan form av frihetsberövande som utdömts för ett brott som kan leda till utlämning får den anmodade konventionsstaten bevilja utlämning i enlighet med nationell rätt.

2. Trots vad som sägs i punkt 1 i denna artikel får en konventionsstat vars rätt så tillåter bevilja utlämning av en person för något av de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention men som inte är straffbara enligt dess nationella rätt.

3. Om framställningen om utlämning omfattar flera separata brott, varav minst ett kan leda till utlämning enligt denna artikel och varav några på grund av fängelsestraffets längd inte kan leda till utlämning men är relaterade till brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, får den anmodade konventionsstaten tillämpa denna artikel även på dessa brott.

4. Varje brott på vilket denna artikel är tillämplig ska betraktas som ett brott som kan leda till utlämning i varje utlämningsfördrag som gäller mellan konventionsstaterna. Konventionsstaterna förbinder sig att ta med dessa brott som brott som kan leda till utlämning i varje utlämningsfördrag som kan komma att slutas mellan dem.

5. Om en konventionsstat, som för utlämning ställer som villkor att det ska finnas ett utlämningsfördrag, mottar en framställning om utlämning från en annan konventionsstat med vilken den inte har slutit ett utlämningsfördrag, får den betrakta denna konvention som rättslig grund för utlämning i fråga om alla brott på vilka denna artikel är tillämplig.

6. Konventionsstater som för utlämning ställer som villkor att det ska finnas ett fördrag ska

(a) vid deponeringen av sina instrument för ratifikation, godtagande eller godkännande av eller anslutning till denna konvention underrätta Förenta nationernas generalsekreterare om huruvida de kommer att använda denna konvention som rättslig grund för samarbete om utlämning med andra konventionsstater, och

(b) om de inte använder denna konvention som rättslig grund för samarbete om utlämning, när så är lämpligt sträva efter att ingå utlämningsfördrag med andra konventionsstater för att genomföra denna artikel.

7. Konventionsstater som för utlämning inte ställer som villkor att det ska finnas ett fördrag ska betrakta brott på vilka denna artikel är tillämplig som brott som kan leda till utlämning mellan dem.

8. För utlämning ska de villkor gälla som föreskrivs i den anmodade konventionsstatens nationella rätt eller tillämpliga utlämningsfördrag, bland annat villkor avseende krav på lägsta straff för utlämning och de grunder som får åberopas av den anmodade konventionsstaten för att vägra utlämning.

9. Konventionsstaterna ska, med hänsyn till sin nationella rätt, sträva efter att underlätta utlämningsförfaranden och förenkla de bevisrättsliga krav som gäller för brott på vilka denna artikel är tillämplig.

10. Med förbehåll för bestämmelserna i sin nationella rätt och i utlämningsfördrag som den har ingått, kan den anmodade konventionsstaten, om den finner att omständigheterna så kräver och om ärendet är brådskande, på framställning från den begärande konventionsstaten, inbegripet när framställningen översänds via Internationella kriminalpolisorganisationens befintliga kanaler, anhålla en person som har begärts utlämnad och som uppehåller sig inom dess territorium eller vidta andra lämpliga åtgärder för att säkerställa personens närvaro vid utlämningsförfarandet.

11. Om en konventionsstat inom vars territorium en påstådd gärningsman påträffas inte utlämnar vederbörande för ett brott på vilket denna artikel är tillämplig endast av det skälet att personen är medborgare i denna stat, ska den, efter framställning av den konventionsstat som begär utlämning, vara skyldig att utan oskäligt dröjsmål hänskjuta saken till sina behöriga myndigheter för lagföring. Dessa myndigheter ska fatta beslut och vidta åtgärder på samma sätt som vid andra brott av liknande art enligt den konventionsstatens nationella rätt. De berörda konventionsstaterna ska samarbeta, särskilt i fråga om processuella och bevisrättsliga aspekter, för att säkerställa lagföringens effektivitet.

12. När en konventionsstat enligt sin nationella rätt endast kan utlämna eller på annat sätt överlämna en av sina medborgare på villkor att denne återbördas till konventionsstaten i fråga för att avtjäna det straff som denne ådömts i den rättegång eller de rättsliga förfaranden för vilka utlämningen eller överlämnandet av denne begärdes och konventionsstaten i fråga och den begärande konventionsstaten är införstådda med detta alternativ och de andra villkor som de bedömer som lämpliga, ska sådan villkorlig utlämning eller sådant villkorligt överlämnande vara tillräckligt för att fullgöra skyldigheten i punkt 11 i denna artikel.

13. Om utlämning som begärs för verkställighet av en påföljd vägras på grund av att den person som begärs utlämnad är medborgare i den anmodade konventionsstaten ska den anmodade konventionsstaten om dess nationella rätt tillåter det och i enlighet med berörda rättsliga krav, på framställning av den begärande konventionsstaten överväga att verkställa den påföljd som utdömts enligt den begärande konventionsstatens nationella rätt eller återstående del av påföljden.

14. Varje person mot vilken rättsliga åtgärder vidtas i samband med brott på vilka denna artikel är tillämplig ska garanteras rättvis behandling i alla faser av lagföringen, inbegripet att åtnjuta alla de rättigheter och garantier som tillerkänns personer i nationell rätt i den konventionsstat inom vars territorium personen befinner sig.

15. Ingenting i denna konvention ska tolkas som att det skulle innebära en skyldighet att utlämna en person om den anmodade konventionsstaten har grundad anledning att anta att framställningen har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person på grund av personens kön, ras, språk, religion, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning eller att bifall till framställningen skulle kunna vara till förfång för personen på någon av dessa grunder.

16. Konventionsstater får inte avslå en begäran om utlämning av det enda skälet att brottet också bedöms omfatta skattefrågor.

17. Innan den anmodade konventionsstaten avslår en begäran om utlämning ska den, när så är lämpligt, samråda med den begärande konventionsstaten för att ge den tillfälle att lägga fram sina synpunkter och lämna information som är relevant för anklagelserna.

18. Den anmodade konventionsstaten ska informera den begärande konventionsstaten om sitt beslut avseende utlämningen. Den anmodade konventionsstaten ska informera den begärande konventionsstaten om alla skäl för att vägra utlämning, såvida inte den anmodade konventionsstaten är förhindrad att göra detta på grund av sin nationella rätt eller sina internationella rättsliga förpliktelser.

19. Varje konventionsstat ska vid undertecknandet eller vid deponeringen av sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument meddela Förenta nationernas generalsekreterare namn på och adress till en myndighet som ansvarar för att göra eller ta emot framställningar om utlämning eller provisoriskt anhållande. Generalsekreteraren ska upprätta ett register över de myndigheter som har utsetts av konventionsstaterna och hålla det uppdaterat. Varje konventionsstat ska säkerställa att de uppgifter som finns i registret alltid är korrekta.

20. Konventionsstaterna ska sträva efter att sluta bilaterala och multilaterala avtal eller överenskommelser för att möjliggöra utlämning eller effektivisera utlämningsförfarandet.

Artikel 38

Överförande av dömda personer

Konventionsstaterna får, med beaktande av dömda personers rättigheter, överväga att ingå bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser om överföring till deras territorium av personer som dömts till fängelse eller andra former av frihetsberövande för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, så att de kan avtjäna sina straff där. Konventionsstaterna får också beakta frågor som rör samtycke, rehabilitering och återanpassning.

Artikel 39

Överföring av brottmål

1. Konventionsstaterna ska överväga möjligheten att till varandra överföra förfaranden för lagföring av brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, om denna överföring anses vara av intresse för en god rättskipning, särskilt i fall där flera jurisdiktioner är involverade, i syfte att koncentrera lagföringen.

2. Om en konventionsstat som för överföring av brottmål ställer som villkor att det ska finnas ett fördrag mottar en framställning om överföring från en annan konventionsstat med vilken den inte har slutit ett fördrag, får den betrakta denna konvention som rättslig grund för överföring av brottmål i fråga om alla brott på vilka denna artikel är tillämplig.

Artikel 40

Allmänna principer och förfaranden för ömsesidig rättslig hjälp

1. Konventionsstaterna ska i största möjliga utsträckning lämna varandra ömsesidig rättslig hjälp vid utredningar, lagföring och rättsliga förfaranden i samband med brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention och för insamling av bevis i elektronisk form för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention samt för allvarliga brott.

2. Ömsesidig rättslig hjälp ska i största möjliga utsträckning lämnas i enlighet med den anmodade konventionsstatens tillämpliga lagar, fördrag, avtal och överenskommelser avseende utredning, lagföring och rättsliga förfaranden i fråga om brott för vilka en juridisk person kan ställas till ansvar med stöd av artikel 18 i denna konvention i den begärande konventionsstaten.

3. Ömsesidig rättslig hjälp som ska lämnas enligt denna artikel kan begäras i något av följande syften:

(a) Upptagande av vittnesmål eller andra utsagor.

(b) Delgivning av rättegångshandlingar.

(c) Verkställande av genomsökning, beslag och frysning.

(d) Genomsökning eller åtkomst på liknande sätt, beslag eller säkrande på liknande sätt samt utlämnande av elektroniska uppgifter som lagrats med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem i enlighet med artikel 44 i denna konvention.

(e) Insamling av trafikuppgifter i realtid i enlighet med artikel 45 i denna konvention.

(f) Avlyssning av innehållsuppgifter i enlighet med artikel 46 i denna konvention.

(g) Undersökning av föremål och platser.

(h) Tillhandahållande av information, bevis och sakkunnigutlåtanden.

(i) Tillhandahållande av relevanta handlingar och uppteckningar i original eller i bestyrkt kopia, inbegripet officiella handlingar, bankhandlingar, finansiella handlingar, företagshandlingar och andra affärshandlingar.

(j) Identifiering eller spårande av brottsvinst, egendom, hjälpmedel eller andra föremål för bevisändamål.

(k) Underlättande av att personer frivilligt infinner sig i den begärande

(l) Återtagande av brottsvinst.

(m) Andra slag av hjälp som inte strider mot den anmodade konventionsstatens nationella rätt.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av nationell rätt får de behöriga myndigheterna i en konventionsstat utan föregående framställning översända information om straffrättsliga frågor till en behörig myndighet i en annan konventionsstat, om de anser att sådan information kan hjälpa myndigheten att genomföra eller framgångsrikt avsluta utredningar och straffrättsliga förfaranden eller kan leda till en framställning från den senare konventionsstaten i enlighet med denna konvention.

5. Översändandet av information enligt punkt 4 i denna artikel ska inte påverka utredningar och straffrättsliga förfaranden i den stat där de behöriga myndigheter som tillhandahåller informationen är belägna. De behöriga myndigheter som tar emot informationen ska tillmötesgå en begäran om att informationen ska förbli konfidentiell, även tillfälligt, eller begränsningar för dess användning. Detta ska dock inte hindra den mottagande konventionsstaten från att i sina förfaranden lämna ut information som är till den tilltalades fördel. I så fall ska den mottagande konventionsstaten före utlämnandet underrätta den översändande konventionsstaten och, om så begärs, samråda med den översändande konventionsstaten. Om det i undantagsfall inte är möjligt att lämna en sådan förhandsunderrättelse, ska den mottagande konventionsstaten utan dröjsmål informera den översändande konventionsstaten om utlämnandet.

6. Bestämmelserna i denna artikel ska inte inverka på åtaganden i annat bilateralt eller multilateralt fördrag som helt eller delvis gäller eller kommer att gälla ömsesidig rättslig hjälp.

7. Punkterna 8–31 i denna artikel ska tillämpas på framställningar som görs enligt denna artikel, om inte de berörda konventionsstaterna är bundna av ett fördrag om ömsesidig rättslig hjälp. Om konventionsstaterna är bundna av ett sådant fördrag ska motsvarande bestämmelser i det avtalet tillämpas, om inte konventionsstaterna kommer överens om att i stället tillämpa punkterna 8–31 i denna artikel. Konventionsstaterna uppmuntras starkt att tillämpa bestämmelserna i dessa punkter om samarbetet därigenom underlättas.

8. Konventionsstaterna får vägra att lämna hjälp enligt denna artikel med hänvisning till att dubbel straffbarhet inte föreligger. Den anmodade konventionsstaten får dock när den finner det lämpligt lämna hjälp i den mån den efter eget skön beslutar, oberoende av huruvida gärningen skulle utgöra ett brott enligt den anmodade konventionsstatens nationella rätt. Hjälp får vägras när framställningar rör frågor av mindre betydelse eller frågor för vilka det samarbete eller den hjälp som begärs finns att tillgå med stöd i andra bestämmelser i denna konvention.

9. En person som hålls frihetsberövad eller avtjänar ett straff inom en konventionsstats territorium och vars närvaro i en annan konventionsstat begärs för identifiering, vittnesmål eller annan hjälp med att inhämta bevis för utredningar, lagföring eller rättsliga förfaranden i samband med brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention får överföras om följande villkor är uppfyllda:

(a) Personen ger frivilligt sitt informerade samtycke.

(b) Båda konventionsstaternas behöriga myndigheter är överens om detta, på villkor som de anser lämpliga.

10. Vid tillämpningen av punkt 9 i denna artikel gäller följande:

(a) Den konventionsstat till vilken personen överförs ska ha befogenhet och skyldighet att hålla den överförda personen frihetsberövad, om inget annat begärs eller godkänns av den konventionsstat från vilken personen överfördes.

(b) Den konventionsstat till vilken personen överförs ska utan dröjsmål fullgöra sin skyldighet att återlämna personen i den konventionsstats vård från vilken personen överfördes enligt överenskommelse i förväg eller enligt annan överenskommelse mellan de båda konventionsstaternas behöriga myndigheter.

(c) Den konventionsstat till vilken personen överförs ska inte kräva att den konventionsstat från vilken personen överfördes inleder ett utlämningsförfarande för återlämnande av personen.

(d) Den tid som den överförda personen tillbringat som frihetsberövad i den konventionsstat till vilken personen överfördes ska räknas till godo för det straff som avtjänas i den stat från vilken personen överfördes.

11. Såvida inte den konventionsstat från vilken en person ska överföras i enlighet med punkterna 9 och 10 i denna artikel samtycker till detta ska den personen, oavsett nationalitet, inte lagföras, frihetsberövas, bestraffas eller utsättas för någon annan frihetsbegränsning inom territoriet i den stat till vilken personen överförs när det gäller handlingar, underlåtenhet att handla eller fällande domar före personens avresa från territoriet i den stat från vilken personen överfördes.

12. a) Varje konventionsstat ska utse en eller flera centralmyndigheter som ska ha ansvar och behörighet att ta emot framställningar om ömsesidig rättslig hjälp och att antingen verkställa dem eller överlämna dem till de behöriga myndigheterna för verkställighet. Om det i en konventionsstat finns en region eller ett territorium med ett särskilt system för ömsesidig rättslig hjälp, får parten utse en annan centralmyndighet som ska ha samma funktion för ifrågavarande region eller territorium.

(b) Centralmyndigheterna ska säkerställa att mottagna framställningar verkställs eller överlämnas för skyndsam och korrekt verkställighet. När centralmyndigheten överlämnar en framställning till en behörig myndighet för verkställighet, ska den befrämja att den verkställs skyndsamt och korrekt av den behöriga myndigheten.

(c) Förenta nationernas generalsekreterare ska underrättas av den centralmyndighet som utsetts för detta ändamål vid den tidpunkt då varje konventionsstat deponerar sitt instrument för ratifikation, godtagande eller godkännande av eller anslutning till denna konvention och ska upprätta ett register över centrala myndigheter som utsetts av konventionsstaterna och hålla det uppdaterat. Varje konventionsstat ska säkerställa att de uppgifter som finns i registret alltid är korrekta.

(d) Framställningar om ömsesidig rättslig hjälp och därtill relaterade meddelanden ska översändas till de centralmyndigheter som utsetts av konventionsstaterna. Detta krav ska inte inskränka en konventionsstats rätt att kräva att sådana framställningar och meddelanden ska överlämnas via diplomatiska kanaler och, om ärendet är brådskande och om konventionsstaterna samtycker, via Internationella kriminalpolisorganisationen där så är möjligt.

13. Framställningar ska göras skriftligen eller, om så är möjligt, på annat sätt som kan efterlämna ett skriftligt spår, på ett språk som godtas av den anmodade konventionsstaten, och under förhållanden som gör det möjligt för den konventionsstaten att fastställa att dokumentet är äkta. Förenta nationernas generalsekreterare ska underrättas om det eller de språk som godtas av varje konventionsstat när staten deponerar sitt instrument för ratifikation, godtagande eller godkännande av eller anslutning till denna konvention. I brådskande fall får framställningar, när konventionsstaterna kommer överens om detta, göras muntligen, men de ska omedelbart bekräftas skriftligen.

14. Om det inte är förbjudet enligt deras respektive lagar uppmuntras centralmyndigheterna i konventionsstaterna att översända och ta emot framställningar om ömsesidig rättslig hjälp och därtill hörande meddelanden samt bevis i elektronisk form på villkor som gör det möjligt för den anmodade konventionsstaten att fastställa äktheten och säkerställa kommunikationssäkerheten.

15. En framställning om ömsesidig rättslig hjälp ska innehålla följande:

(a) Uppgift om den myndighet som gör framställningen.

(b) Föremålet för och arten av den utredning, den lagföring eller det rättsliga förfarande som framställningen avser samt namnet på den myndighet som handlägger utredningen, lagföringen eller det rättsliga förfarandet jämte upplysningar om vilka uppgifter denna myndighet har.

(c) En sammanfattning av relevanta fakta, utom i de fall framställningen gäller delgivning av rättegångshandlingar.

(d) Uppgift om vilket slag av hjälp som begärs samt huruvida den begärande konventionsstaten önskar att ett särskilt förfarande ska tillämpas.

(e) När så är möjligt och lämpligt, uppgift om samtliga berörda personers identitet, vistelseort och nationalitet, samt ursprungsland, beskrivning och plats för eventuella berörda föremål eller konton.

(f) I tillämpliga fall, den tidsperiod för vilken bevis, information eller annan hjälp begärs.

(g) Uppgift om det ändamål för vilket bevis, information eller annan hjälp begärs.

16. Den anmodade konventionsstaten får begära ytterligare information om så är nödvändigt för att kunna verkställa den begärda åtgärden i enlighet med nationell rätt eller när det kan underlätta verkställigheten.

17. De åtgärder som framställningen avser ska verkställas enligt den anmodade konventionsstatens nationella rätt och, i den mån detta inte strider mot denna nationella rätt och när så är möjligt, med tillämpning av de förfaranden som anges i framställningen.

18. När en person befinner sig inom en konventionsstats territorium och ska höras som vittne, offer eller sakkunnig av de rättsliga myndigheterna i en annan konventionsstat, får den förstnämnda konventionsstaten, när så är möjligt och förenligt med de grundläggande principerna i nationell rätt, på begäran av den andra konventionsstaten, ge sitt samtycke till att förhandlingen sker genom videokonferens om det inte är möjligt eller önskvärt att vederbörande infinner sig personligen inom den begärande konventionsstatens territorium. Konventionsstater kan komma överens om att förhör ska utföras av en rättslig myndighet i den begärande konventionsstaten i närvaro av en rättslig myndighet från den anmodade konventionsstaten. Om den anmodade konventionsstaten inte har tillgång till de tekniska hjälpmedel som krävs för att hålla en videokonferens kan den begärande konventionsstaten, på gemensam överenskommelse, tillhandahålla dessa hjälpmedel.

19. Den begärande konventionsstaten får inte utan föregående samtycke av den anmodade konventionsstaten överföra eller använda information eller bevis som har lämnats av den anmodade konventionsstaten för andra utredningar, annan lagföring eller andra rättsliga förfaranden än de som anges i framställningen. Ingenting i denna punkt hindrar att den begärande konventionsstaten i sina förfaranden lämnar ut information eller bevis som är till den tilltalades fördel. I så fall ska den begärande konventionsstaten underrätta den anmodade konventionsstaten före utlämnandet och, på begäran, samråda med den anmodade konventionsstaten. Om det i undantagsfall inte är möjligt att lämna en sådan förhandsunderrättelse, ska den begärande konventionsstaten utan dröjsmål informera den anmodade konventionsstaten om utlämnandet.

20. Den begärande konventionsstaten kan kräva att den anmodade konventionsstaten sekretessbelägger framställningen och dess innehåll, utom i den omfattning som krävs för att verkställa framställningen. Om den anmodade konventionsstaten inte kan uppfylla sekretesskravet, ska den genast underrätta den begärande konventionsstaten.

21. En framställning om ömsesidig rättslig hjälp får avslås om

(a) framställningen inte gjorts i enlighet med bestämmelserna i denna artikel,

(b) den anmodade konventionsstaten anser att verkställandet av de begärda åtgärderna sannolikt skulle inkräkta på dess suveränitet, säkerhet, allmänna ordning eller andra väsentliga intressen,

(c) den anmodade konventionsstatens myndigheter enligt nationell rätt skulle vara förhindrade att vidta den begärda åtgärden i fråga om ett liknande brott om brottet varit föremål för utredning, lagföring eller annat rättsligt förfarande enligt deras egen domsrätt,

(d) bifall till framställningen skulle strida mot den anmodade konventionsstatens lagstiftning rörande ömsesidig rättslig hjälp.

22. Ingenting i denna konvention ska tolkas som att det skulle innebära en skyldighet att lämna ömsesidig rättslig hjälp om den anmodade konventionsstaten har grundad anledning att anta att framställningen har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person på grund av personens kön, ras, språk, trosuppfattning, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning eller att bifall till framställningen skulle kunna vara till förfång för personen på någon av dessa grunder.

23. Konventionsstater får inte avslå en framställning om ömsesidig rättslig hjälp av det enda skälet att brottet också bedöms omfatta skattefrågor.

24. Konventionsstater får inte vägra att lämna ömsesidig rättslig hjälp enligt denna artikel med hänvisning till banksekretess.

25. Ett avslag på en framställning om ömsesidig rättslig hjälp ska motiveras.

26. Den anmodade konventionsstaten ska snarast verkställa en framställning om ömsesidig rättslig hjälp och ska i möjligaste mån beakta de tidsfrister som angivits av den begärande konventionsstaten och för vilka skäl har angivits, helst i framställningen. Den anmodade konventionsstaten ska besvara skäliga förfrågningar från den begärande konventionsstatens sida om hur långt man kommit i handläggningen av framställningen och dess status. Den begärande konventionsstaten ska genast meddela den anmodade konventionsstaten när den begärda hjälpen inte längre är påkallad.

27. Ömsesidig rättslig hjälp får uppskjutas av den anmodade konventionsstaten om verkställandet skulle hindra en pågående utredning eller lagföring eller ett annat pågående rättsligt förfarande.

28. Innan den anmodade konventionsstaten avslår en framställning med stöd av punkt 21 i denna artikel eller uppskjuter dess verkställighet med stöd av punkt 27 i denna artikel, ska den samråda med den begärande konventionsstaten för att avgöra om hjälpen kan lämnas på sådana villkor som den anser vara påkallade. Om den begärande konventionsstaten godtar hjälp på dessa villkor, ska den följa villkoren.

29. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 11 i denna artikel får ett vittne, en sakkunnig eller en annan person som på begäran av den begärande konventionsstaten samtycker till att vittna i ett förfarande eller bistå i en utredning eller lagföring eller ett rättsligt förfarande inom den begärande konventionsstatens territorium inte lagföras, frihetsberövas, bestraffas eller utsättas för någon annan frihetsbegränsning inom det territoriet när det gäller handlingar, underlåtenhet att handla eller fällande domar före personens avresa från den anmodade konventionsstatens territorium. Denna fria lejd ska upphöra när vittnet, den sakkunniga eller den andra personen – trots att ha haft möjlighet att lämna landet under en sammanhängande period på 15 dagar, eller en annan period som konventionsstaterna kommit överens om, från att officiellt ha underrättats om att hans eller hennes närvaro inte längre krävs av de rättsliga myndigheterna – ändå frivilligt har stannat kvar inom den begärande konventionsstatens territorium eller, efter att ha lämnat det, frivilligt har återvänt dit.

30. Den anmodade konventionsstaten ska stå för ordinarie kostnader som är förenade med verkställigheten av de begärda åtgärderna, om inte de berörda konventionsstaterna kommer överens om annat. Om verkställigheten medför eller kommer att medföra stora eller extraordinära kostnader, ska konventionsstaterna i samråd fastställa vilka villkor som ska gälla för verkställigheten och hur kostnaderna ska fördelas.

31. Den anmodade konventionsstaten

(a) ska lämna den begärande konventionsstaten kopior av offentliga handlingar, dokument eller uppgifter som den har i sin besittning, vilka enligt dess nationella rätt är tillgängliga för allmänheten,

(b) kan, enligt egen bedömning, helt, delvis eller med sådana förbehåll som den anser vara lämpliga, lämna den begärande konventionsstaten kopior av offentliga handlingar, dokument eller uppgifter som den har i sin besittning, vilka enligt dess nationella rätt inte är tillgängliga för allmänheten.

32. Konventionsstaterna ska om så behövs överväga att sluta bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som skulle gagna, förverkliga eller stärka bestämmelserna i denna artikel.

Artikel 41

Nätverk (24/7)

1. Varje konventionsstat ska utse en kontaktpunkt som ska vara tillgänglig 24 timmar om dygnet sju dagar i veckan för att säkerställa omedelbar hjälp vid specifika brottsutredningar, lagföringar eller rättsliga förfaranden rörande brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, eller för insamling, inhämtande och säkrande av bevis i elektronisk form för de ändamål som avses i punkt 3 i denna artikel och för de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, samt för allvarliga brott.

2. Förenta nationernas generalsekreterare ska underrättas om denna kontaktpunkt och föra ett uppdaterat register över de kontaktpunkter som utsetts för tillämpningen av denna artikel och ska årligen sända den uppdaterade förteckningen över kontaktpunkter till konventionsstaterna.

3. Denna hjälp ska innefatta underlättande eller, om det är tillåtet enligt den anmodade konventionsstatens nationella rätt och praxis, direkt vidtagande av följande åtgärder:

(a) Tillhandahållande av teknisk rådgivning.

(b) Säkrande av lagrade elektroniska uppgifter i enlighet med artiklarna 42 och 43 i denna konvention, inbegripet, när så är lämpligt, information om var tjänsteleverantören befinner sig, om detta är känt för den anmodade konventionsstaten, för att hjälpa den begärande konventionsstaten att göra en framställning.

(c) Insamling av bevis och tillhandahållande av rättslig information.

(d) Lokalisering av misstänkta.

(e) Tillhandahållande av elektroniska uppgifter för att avvärja en nödsituation.

4. En konventionsstats kontaktpunkt ska ha kapacitet att skyndsamt kommunicera med en annan konventionsstats kontaktpunkt. Om en konventionsstats utsedda kontaktpunkt inte tillhör den konventionsstatens myndighet eller myndigheter som ansvarar för ömsesidig rättslig hjälp eller utlämning, ska kontaktpunkten säkerställa att den är i stånd att skyndsamt samverka med den eller de myndigheterna.

5. Varje konventionsstat ska säkerställa att utbildad och utrustad personal är tillgänglig för att säkerställa 24/7-nätverkets verksamhet.

6. Konventionsstaterna får i tillämpliga fall också använda och stärka befintliga godkända nätverk av kontaktpunkter, inom ramen för sin nationella lagstiftning, inbegripet Internationella kriminalpolisorganisationens 24/7-nätverk för datorrelaterad brottslighet för skyndsamt samarbete mellan poliser och andra metoder för informationsutbyte.

Artikel 42

Internationellt samarbete för att påskynda säkrandet av lagrade elektroniska uppgifter

1. En konventionsstat får anmoda en annan konventionsstat att genom föreläggande eller på annat sätt, i enlighet med artikel 25 i denna konvention, åstadkomma skyndsamt säkrande av elektroniska uppgifter som lagras med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem inom den andra konventionsstatens territorium och beträffande vilka den begärande konventionsstaten avser att överlämna en framställning om ömsesidig rättslig hjälp med genomsökning eller liknande åtkomst, beslag eller liknande säkrande eller utlämnande av de elektroniska uppgifterna.

2. Den begärande konventionsstaten får använda det 24/7-nätverk som föreskrivs i artikel 41 i denna konvention för att begära information om var elektroniska uppgifter som lagras med hjälp av ett informations- och kommunikationsteknik-system finns och, när så är lämpligt, information om var tjänsteleverantören finns.

3. En framställning om säkrande som görs med stöd av punkt 1 i denna artikel ska innehålla följande:

(a) Namnet på den myndighet som begär säkrandet.

(b) Den gärning som är föremål för brottsutredning, lagföring eller ett rättsligt förfarande och ett sammandrag av omständigheterna.

(c) De lagrade elektroniska uppgifter som ska säkras och deras förhållande till brottet.

(d) Alla tillgängliga upplysningar som identifierar den som förvaltar de lagrade elektroniska uppgifterna eller var informations- och kommunikationstekniksystemet finns.

(e) Upplysning om varför säkrandet är nödvändigt.

(f) Uppgift om att den begärande konventionsstaten avser att överlämna en framställning om ömsesidig rättslig hjälp med genomsökning eller liknande åtkomst, beslag eller liknande säkrande eller utlämnande av lagrade elektroniska uppgifter.

(g) Om så är lämpligt, behovet av att hålla framställningen om säkrande konfidentiell och inte underrätta användaren.

4. Vid mottagande av en framställning från en annan konventionsstat ska den anmodade konventionsstaten vidta alla lämpliga åtgärder för att skyndsamt säkra de angivna elektroniska uppgifterna i enlighet med nationell rätt. I fråga om besvarande av en framställning ska dubbel straffbarhet inte uppställas som ett villkor för säkrandet.

5. En konventionsstat som ställer dubbel straffbarhet som villkor för att besvara en framställning om ömsesidig rättslig hjälp med genomsökning eller liknande åtkomst, beslag eller liknande säkrande eller utlämnande av lagrade elektroniska uppgifter får, med avseende på andra brott än de som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, förbehålla sig rätten att avslå en framställning om säkrande enligt denna artikel om den har skäl att tro att villkoret om dubbel straffbarhet inte kan uppfyllas när uppgifterna ska lämnas ut.

6. Därutöver får en framställning om säkrande avslås endast på de grunder som anges i artikel 40.21 b och c och 40.22 i denna konvention.

7. Om den anmodade konventionsstaten anser att säkrande inte kommer att säkerställa den framtida tillgängligheten till uppgifterna eller kommer att hota sekretessen för, eller på annat sätt störa den begärande konventionsstatens utredning, ska den skyndsamt meddela den begärande konventionsstaten, som då får avgöra om framställningen ändå ska verkställas.

8. Ett säkrande som verkställs som svar på en framställning som gjorts i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska gälla under en period om minst 60 dagar, för att den begärande konventionsstaten ska kunna överlämna en framställning om genomsökning eller liknande åtkomst, beslag eller liknande säkrande eller utlämnande av uppgifterna. Sedan en sådan framställning mottagits, ska uppgifterna förbli säkrade i avvaktan på ett beslut om framställningen.

9. Innan den säkrandeperiod som avses i punkt 8 i denna artikel löper ut får den begärande konventionsstaten begära en förlängning av säkrandeperioden.

Artikel 43

Internationellt samarbete för skyndsamt utlämnande av säkrade trafikuppgifter

1. Om den anmodade konventionsstaten, vid verkställandet av en framställning enligt artikel 42 i denna konvention om att säkra trafikuppgifter som rör ett särskilt angivet meddelande, upptäcker att en tjänsteleverantör i en annan konventionsstat har medverkat i överföring av meddelandet, ska den anmodade konventionsstaten för den begärande konventionsstaten skyndsamt lämna ut en mängd trafikuppgifter som är tillräcklig för att identifiera tjänsteleverantören och den väg på vilken meddelandet har överförts.

2. Utlämnande av trafikuppgifter enligt punkt 1 i denna artikel får vägras endast på de grunder som anges i artikel 40.21 b och c och 40.22 i denna konvention.

Artikel 44

Ömsesidig rättslig hjälp med åtkomst till lagrade elektroniska uppgifter

1. En konventionsstat får anmoda en annan konventionsstat att genomsöka eller på liknande sätt bereda sig åtkomst till, beslagta eller på liknande sätt säkra och lämna ut elektroniska uppgifter som lagrats med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem inom den anmodade konventionsstatens territorium, inbegripet elektroniska uppgifter som har säkrats i enlighet med artikel 42 i denna konvention.

2. Den anmodade konventionsstaten ska besvara framställningen med tillämpning av relevanta internationella instrument och lagar som avses i artikel 35 i denna konvention och i enlighet med andra tillämpliga bestämmelser i detta kapitel.

3. Framställningen ska besvaras skyndsamt när

(a) det finns skäl att tro att uppgifterna i fråga löper särskild risk att gå förlorade eller förändras, eller

(b) de instrument och lagar som avses i punkt 2 i denna artikel på annat sätt föreskriver skyndsamt samarbete.

Artikel 45

Ömsesidig rättslig hjälp med insamling i realtid av trafikuppgifter

1. Konventionsstaterna ska sträva efter att lämna varandra ömsesidig rättslig hjälp med insamling i realtid av trafikuppgifter som hör till särskilt angivna meddelanden inom deras territorium som överförs med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem. Med beaktande av bestämmelserna i punkt 2 i denna artikel, ska denna hjälp omfattas av de villkor och förfaranden som föreskrivs i nationell rätt.

2. Varje konventionsstat ska sträva efter att tillhandahålla sådan hjälp åtminstone med avseende på brott för vilka insamling i realtid av trafikuppgifter skulle vara möjlig i ett motsvarande nationellt fall.

3. En framställning som görs med stöd av punkt 1 i denna artikel ska ange följande:

(a) Namn på den myndighet som gör framställningen.

(b) En sammanfattning av huvudsakliga fakta och arten av den utredning eller lagföring eller det rättsliga förfarande som framställningen avser.

(c) De elektroniska uppgifter för vilka insamling av trafikuppgifter krävs och deras förhållande till brottet.

(d) Alla tillgängliga uppgifter som identifierar den som äger eller använder uppgifterna eller var informations- och kommunikationstekniksystemet finns.

(e) Motivering till behovet av att samla in trafikuppgifterna.

(f) Den period under vilken trafikuppgifter ska samlas in och en motsvarande motivering av dess varaktighet.

Artikel 46

Ömsesidig rättslig hjälp med avlyssning av innehållsuppgifter

Konventionsstaterna ska, i den mån det är tillåtet enligt fördrag som är tillämpliga på dem eller enligt nationell lagstiftning, sträva efter att lämna varandra ömsesidig rättslig hjälp i fråga om insamling eller upptagning i realtid av innehållsuppgifter i särskilt angivna meddelanden som överförs med hjälp av ett informations- och kommunikationstekniksystem.

Artikel 47

Brottsbekämpningssamarbete

1. Konventionsstaterna ska ha ett nära samarbete med varandra, i överensstämmelse med respektive nationella rättsliga och administrativa system, för att öka effektiviteten av brottsbekämpande åtgärder som vidtas för att bekämpa de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention. Konventionsstaterna ska särskilt vidta effektiva åtgärder för att

(a) förbättra och vid behov upprätta kommunikationskanaler mellan sina behöriga myndigheter, organ och tjänster, med beaktande av befintliga kanaler, även Internationella kriminalpolisorganisationens kanaler, för att underlätta ett säkert och snabbt informationsutbyte om alla aspekter av de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, inbegripet, om de berörda konventionsstaterna anser det lämpligt, kopplingar till annan brottslig verksamhet,

(b) samarbeta med andra konventionsstater för att genomföra utredningar om brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention när det gäller

i) identitet, vistelseort och verksamhet beträffande personer som misstänks vara delaktiga i sådana brott eller beträffande vistelseort för andra berörda personer,

ii) hur brottsvinst eller egendom som härrör från sådana brott förflyttas,

iii) hur egendom, utrustning eller andra hjälpmedel som har använts eller är avsedda att användas för att begå sådana brott förflyttas,

(c) när så är lämpligt tillhandahålla nödvändiga föremål eller uppgifter för analys- eller utredningsändamål,

(d) när så är lämpligt utbyta information med andra konventionsstater om särskilda medel och metoder som används för att begå de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, inbegripet användning av falska identiteter, förfalskade, ändrade eller falska handlingar och andra metoder för att dölja verksamhet samt taktik, teknik och förfaranden som används vid it-brottslighet,

(e) underlätta effektiv samordning mellan sina behöriga myndigheter, organ och tjänster samt främja utbyte av personal och andra sakkunniga, inbegripet, med beaktande av bilaterala avtal eller överenskommelser mellan de berörda konventionsstaterna, utplacering av sambandsmän,

(f) utbyta information och på lämpligt sätt samordna förvaltningsåtgärder och andra vidtagna åtgärder som syftar till tidig identifiering av brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

2. För att ge verkan åt denna konvention ska konventionsstaterna överväga att ingå bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser om direkt samarbete mellan deras brottsbekämpande myndigheter och, om sådana avtal eller överenskommelser redan finns, anpassa dem. I avsaknad av sådana avtal eller överenskommelser mellan de berörda konventionsstaterna får de betrakta denna konvention som grund för ömsesidigt brottsbekämpande samarbete med avseende på brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention. När så är lämpligt ska konventionsstaterna till fullo utnyttja avtal eller överenskommelser, inbegripet med internationella och regionala organisationer, för att förbättra samarbetet mellan sina brottsbekämpande myndigheter.

Artikel 48

Gemensamma utredningar

Konventionsstaterna ska överväga att ingå bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser genom vilka de berörda behöriga myndigheterna kan inrätta gemensamma utredningsorgan med avseende på brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention och som är föremål för brottsutredningar, lagföring eller rättsliga förfaranden i en eller flera stater. I avsaknad av sådana avtal eller överenskommelser får gemensamma utredningar genomföras genom överenskommelse från fall till fall. De berörda konventionsstaterna ska säkerställa att suveräniteten för den konventionsstat inom vars territorium utredningarna ska äga rum respekteras fullt ut.

Artikel 49

Mekanismer för återvinning av egendom genom internationellt samarbete om förverkande

1. Varje konventionsstat ska i enlighet med sin nationella rätt, för att tillhandahålla ömsesidig rättslig hjälp enligt artikel 50 i denna konvention med avseende på egendom som förvärvats genom eller varit inblandad i ett brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention,

(a) vidta nödvändiga åtgärder för att dess behöriga myndigheter ska kunna verkställa ett föreläggande om förverkande som utfärdats av en domstol i en annan konventionsstat,

(b) vidta nödvändiga åtgärder för att dess behöriga myndigheter, när de har domsrätt, ska kunna besluta om förverkande av sådan egendom av utländskt ursprung genom dom i mål om penningtvätt eller ett annat brott som omfattas av dess domsrätt eller genom andra förfaranden som är tillåtna enligt dess nationella rätt, och

(c) överväga att vidta nödvändiga åtgärder för att tillåta förverkande av sådan egendom utan fällande dom i fall där gärningsmannen inte kan åtalas på grund av dödsfall, flykt eller frånvaro eller i andra lämpliga fall.

2. Varje konventionsstat ska i enlighet med sin nationella rätt, för att tillhandahålla ömsesidig rättslig hjälp efter en framställning enligt artikel 50.2 i denna konvention,

(a) vidta nödvändiga åtgärder för att dess behöriga myndigheter ska kunna frysa eller beslagta egendom efter ett föreläggande om frysning eller beslag som utfärdats av en domstol eller behörig myndighet i en begärande konventionsstat och som ger en rimlig grund för den anmodade konventionsstaten att tro att det finns tillräckliga skäl för att vidta sådana åtgärder och att egendomen så småningom skulle bli föremål för ett föreläggande om förverkande för de syften som avses i punkt 1 a i denna artikel,

(b) vidta nödvändiga åtgärder för att dess behöriga myndigheter ska kunna frysa eller beslagta egendom på en framställning som ger en rimlig grund för den anmodade konventionsstaten att tro att det finns tillräckliga skäl för att vidta sådana åtgärder och att egendomen så småningom skulle bli föremål för ett föreläggande om förverkande för de syften som avses i punkt 1 a i denna artikel, och

(c) överväga att vidta ytterligare åtgärder för att dess behöriga myndigheter ska kunna säkra egendom för förverkande, till exempel på grundval av ett utländskt gripande eller en utländsk brottsanklagelse i samband med förvärv av sådan egendom.

Artikel 50

Internationellt samarbete om förverkande

1. En konventionsstat som har mottagit en framställning från en annan konventionsstat som har domsrätt över ett brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention om förverkande av brottsvinst, egendom, utrustning eller andra hjälpmedel som avses i artikel 31.1 i denna konvention inom dess territorium ska i största möjliga utsträckning som dess nationella rättssystem tillåter

(a) överlämna framställningen till sina behöriga myndigheter i syfte att erhålla ett föreläggande om förverkande och, om ett sådant föreläggande meddelas, låta verkställa det, eller

(b) till sina behöriga myndigheter överlämna ett föreläggande om förverkande som utfärdats av en domstol inom den begärande konventionsstatens territorium i enlighet med artikel 31.1 i denna konvention, så att de kan ge verkan åt det i den mån som begärs, i den utsträckning det rör brottsvinst, egendom, utrustning eller andra hjälpmedel inom den anmodade konventionsstatens territorium.

2. Efter en begäran från en annan konventionsstat som har domsrätt över ett brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention ska den anmodade konventionsstaten vidta åtgärder för att identifiera, spåra och frysa eller beslagta brottsvinst, egendom, utrustning eller andra hjälpmedel som avses i artikel 31.1 i denna konvention för senare förverkande på föreläggande antingen av den begärande konventionsstaten eller, efter en framställning enligt punkt 1 i denna artikel, av den anmodade konventionsstaten.

3. Bestämmelserna i artikel 40 i denna konvention ska i tillämpliga delar tillämpas på denna artikel. Utöver den information som anges i artikel 40.15 i denna konvention ska framställningar som görs enligt denna artikel innehålla följande:

(a) När det gäller en framställning enligt punkt 1 a i denna artikel, en beskrivning av den egendom som ska förverkas, inbegripet, i möjligaste mån, egendomens belägenhet och, när så är relevant, uppskattade värde samt en redogörelse för de sakförhållanden som åberopas av den begärande konventionsstaten vilken är tillräcklig för att den anmodade konventionsstaten ska kunna begära ett föreläggande enligt sin nationella rätt.

(b) När det gäller en framställning enligt punkt 1 b i denna artikel, en juridiskt tillåtlig kopia av ett föreläggande om förverkande som ligger till grund för den begärande konventionsstatens framställning, en redogörelse för sakförhållandena och information om i vilken mån verkställighet av föreläggandet begärs, en redogörelse för vilka åtgärder den begärande konventionsstaten har vidtagit för att på lämpligt sätt underrätta tredje parter som agerar i god tro och säkerställa ett korrekt rättsförfarande samt ett uttalande om att föreläggandet om förverkande är slutligt.

(c) När det gäller en framställning enligt punkt 2 i denna artikel, en redogörelse för de sakförhållanden som åberopas av den begärande konventionsstaten och en beskrivning av de åtgärder som begärs samt, i förekommande fall, en juridiskt tillåtlig kopia av ett föreläggande som ligger till grund för framställningen.

4. De beslut eller åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel ska antas av den anmodade konventionsstaten i enlighet med och med förbehåll för bestämmelserna i dess nationella rätt och förfaranderegler eller eventuella bilaterala eller multilaterala fördrag, avtal eller överenskommelser som den kan vara bunden till i förhållande till den begärande konventionsstaten.

5. Varje konventionsstat ska till Förenta nationernas generalsekreterare överlämna kopior av de lagar och föreskrifter som ger verkan åt denna artikel och av eventuella senare ändringar av sådana lagar och föreskrifter eller en beskrivning av dem.

6. Om en konventionsstat väljer att för vidtagandet av de åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel ställa som villkor att det ska finnas ett relevant fördrag, ska den konventionsstaten betrakta denna konvention som den nödvändiga och tillräckliga avtalsgrunden.

7. Samarbete enligt denna artikel kan också vägras och provisoriska åtgärder upphävas om den anmodade konventionsstaten inte får tillräckliga bevis i tid eller om egendomen är av ringa värde.

8. Innan någon provisorisk åtgärd som vidtagits enligt denna artikel upphävs ska den anmodade konventionsstaten så långt möjligt ge den begärande konventionsstaten möjlighet att redovisa sina skäl för att fortsätta åtgärden.

9. Bestämmelserna i denna artikel ska inte tolkas som att de påverkar rättigheterna för tredje parter som agerar i god tro.

10. Konventionsstaterna ska överväga att ingå bilaterala eller multilaterala fördrag, avtal eller överenskommelser för att effektivisera det internationella samarbete som genomförs i enlighet med denna artikel.

Artikel 51

Särskilt samarbete

Utan att det påverkar tillämpningen av nationell rätt ska varje konventionsstat sträva efter att vidta åtgärder som gör det möjligt för den att, utan att det påverkar dess egna brottsutredningar, lagföringar eller rättsliga förfaranden, vidarebefordra information om brottsvinst som straffbeläggs i enlighet med denna konvention till en annan konventionsstat utan föregående framställning, när den anser att ett utlämnande av sådan information kan hjälpa den mottagande konventionsstaten att inleda eller genomföra brottsutredningar, lagföring eller rättsliga förfaranden eller skulle kunna leda till en framställning från den konventionsstaten enligt artikel 50 i denna konvention.

Artikel 52

Återlämnande och avyttring av förverkad brottsvinst eller egendom

1. Brottsvinst eller egendom som förverkats av en konventionsstat i enlighet med artikel 31 eller 50 i denna konvention ska avyttras av den konventionsstaten i enlighet med dess nationella rätt och administrativa förfaranden.

2. När konventionsstater agerar på en framställning som en annan konventionsstat gjort i enlighet med artikel 50 i denna konvention, ska de i den mån deras nationella rätt medger det och på begäran i första hand överväga att återlämna den förverkade brottsvinsten eller egendomen till den begärande konventionsstaten så att denna kan lämna ersättning till brottsoffren eller återlämna brottsvinst eller egendomen till dess rättmätiga ägare.

3. När en konventionsstat agerar på en framställning som en annan konventionsstat gjort i enlighet med artiklarna 31 och 50 i denna konvention får den, efter vederbörlig hänsyn till ersättning till brottsoffer, särskilt överväga att ingå avtal eller överenskommelser om att

(a) bidra med värdet av sådan brottsvinst eller egendom eller medel som härrör från försäljning av sådan brottsvinst eller egendom eller delar därav till det konto som utsetts i enlighet med artikel 56.2 c i denna konvention och till mellanstatliga organ som är specialiserade på bekämpning av it-brottslighet,

(b) regelbundet eller från fall till fall med andra konventionsstater dela sådan brottsvinst eller egendom, eller medel som härrör från försäljning av sådan brottsvinst eller egendom, i enlighet med sin nationella rätt eller sina administrativa förfaranden.

4. När så är lämpligt, och såvida inte konventionsstaterna beslutar något annat, får den anmodade konventionsstaten dra av rimliga kostnader som uppkommit i samband med utredningar, lagföring eller rättsliga förfaranden som leder till återlämnande eller avyttring av förverkad egendom i enlighet med denna artikel.

KAPITEL VI

FÖREBYGGANDE ÅTGÄRDER

Artikel 53

Förebyggande åtgärder

1. Varje konventionsstat ska, i enlighet med de grundläggande principerna i sitt rättssystem, sträva efter att utveckla och genomföra eller upprätthålla effektiva och samordnade strategier och bästa praxis för att minska befintliga eller framtida möjligheter till it-brottslighet genom lämpliga lagstiftningsåtgärder, administrativa åtgärder eller andra åtgärder.

2. Varje konventionsstat ska vidta lämpliga åtgärder, inom ramen för sina medel och i enlighet med de grundläggande principerna i sin nationella rätt, för att främja ett aktivt deltagande för relevanta personer och enheter utanför den offentliga sektorn, t.ex. icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter inom den privata sektorn samt allmänheten, i de relevanta aspekterna av förebyggande av de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

3. De förebyggande åtgärderna kan bland annat omfatta att göra följande:

(a) Stärka samarbetet mellan brottsbekämpande organ eller åklagare och relevanta personer och enheter utanför den offentliga sektorn, t.ex. icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter inom den privata sektorn, i syfte att ta upp relevanta aspekter av förebyggande och bekämpning av de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

(b) Främja allmänhetens medvetenhet om förekomsten av, orsakerna till och allvaret i det hot som de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention utgör, bland annat genom informationsverksamhet för allmänheten, offentlig utbildning, program för medie- och informationskunnighet samt läroplaner som främjar allmänhetens deltagande i arbetet med att förebygga och bekämpa sådana brott.

(c) Bygga upp och sträva efter att öka de nationella straffrättsliga systemens kapacitet, bland annat genom utbildning och utveckling av sakkunskap bland straffrättstillämpare, som en del av nationella strategier för förebyggande av de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

(d) Uppmuntra tjänsteleverantörer att vidta effektiva åtgärder, när så är möjligt mot bakgrund av nationella omständigheter och i den utsträckning som nationell rätt tillåter, för att stärka säkerheten för tjänsteleverantörernas produkter, tjänster och kunder.

(e) Erkänna bidrag från säkerhetsforskares legitima verksamhet när den uteslutande, och i den mån det tillåts och på de villkor som föreskrivs i nationell rätt, är avsedd för att stärka och förbättra säkerheten för tjänsteleverantörernas produkter, tjänster och kunder inom konventionsstatens territorium.

(f) Utveckla, underlätta och främja program och verksamhet för att avskräcka dem som är i riskzonen för att dras in i it-brottslighet från att bli gärningsmän och hjälpa dem att utveckla sina färdigheter på ett lagligt sätt.

(g) Sträva efter att främja återintegrering i samhället för personer som dömts för brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

(h) Utveckla strategier och politik, i enlighet med nationell rätt, för att förebygga och utrota könsrelaterat våld som inträffar genom användning av ett informations- och kommunikationstekniksystem samt ta hänsyn till de särskilda omständigheterna och behoven hos personer i utsatta situationer vid utarbetandet av förebyggande åtgärder.

(i) Vidta specifika, skräddarsydda åtgärder för att skydda barn på nätet, bland annat genom utbildning och ökad allmän medvetenhet om sexuella övergrepp eller sexuell exploatering av barn på nätet och genom att se över nationella rättsliga ramar och stärka det internationella samarbetet för att förebygga detta, samt göra insatser för att säkerställa att material med sexuella övergrepp mot barn eller sexuell exploatering av barn snabbt avlägsnas.

(j) Öka insynen i och främja allmänhetens bidrag till beslutsprocesser och säkerställa att allmänheten har tillräcklig tillgång till information.

(k) Respektera, främja och skydda friheten att söka, få och sprida offentlig information om it-brottslighet.

(l) Utveckla eller stärka stödprogram för offer för de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

(m) Förebygga och upptäcka överföring av brottsvinst och egendom med anknytning till de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

4. Varje konventionsstat ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att den eller de relevanta behöriga myndigheter som ansvarar för att förebygga och bekämpa it-brottslighet är kända och tillgängliga för allmänheten, när så är lämpligt för rapportering, även anonymt, av incidenter som kan betraktas som ett brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

5. Konventionsstaterna ska sträva efter att regelbundet utvärdera befintliga relevanta nationella rättsliga ramar och administrativa rutiner i syfte att identifiera luckor och sårbarheter och säkerställa deras relevans inför de föränderliga hot som de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention utgör.

6. Konventionsstaterna får samarbeta med varandra och med relevanta internationella och regionala organisationer när de främjar och utvecklar de åtgärder som avses i denna artikel. Detta inbegriper deltagande i internationella projekt som syftar till att förebygga it-brottslighet.

7. Varje konventionsstat ska underrätta Förenta nationernas generalsekreterare om namn på och adress till den eller de myndigheter som kan bistå andra konventionsstater vid utarbetandet och genomförandet av specifika åtgärder för att förebygga it-brottslighet.

KAPITEL VII

TEKNISKT BISTÅND OCH INFORMATIONSUTBYTE

Artikel 54

Tekniskt bistånd och kapacitetsuppbyggnad

1. Konventionsstaterna ska, i enlighet med sin kapacitet, överväga att ge varandra största möjliga tekniska bistånd och hjälp med kapacitetsuppbyggnad, inbegripet utbildning och andra former av bistånd, ömsesidigt utbyte av relevanta erfarenheter och specialkunskaper och tekniköverföring på ömsesidigt överenskomna villkor, med särskild hänsyn till intressen och behov för konventionsslutande utvecklingsländer, i syfte att underlätta förebyggande, upptäckt, utredning och lagföring av de brott som omfattas av denna konvention.

2. Konventionsstaterna ska i den mån det är nödvändigt inleda, utveckla, genomföra eller förbättra särskilda utbildningsprogram för sin personal med ansvar för att förebygga, upptäcka, utreda och lagföra brott som omfattas av denna konvention.

3. De åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel får, i den utsträckning det är tillåtet enligt nationell rätt, omfatta följande:

(a) Metoder och tekniker som används för att förebygga, upptäcka, utreda och lagföra brott som omfattas av denna konvention.

(b) Bygga upp kapacitet för utveckling och planering av strategisk politik och lagstiftning för att förebygga och bekämpa it-brottslighet.

(c) Bygga upp kapacitet för insamling, säkrande och delning av bevis, särskilt i elektronisk form, inbegripet upprätthållande av beviskedjan och kriminalteknisk analys.

(d) Modern utrustning för brottsbekämpning och dess användning.

(e) Utbildning av behöriga myndigheter i utarbetandet av framställningar om ömsesidig rättslig hjälp och andra samarbetsformer som uppfyller kraven i denna konvention, särskilt när det gäller insamling, säkrande och delning av bevis i elektronisk form.

(f) Förebyggande, upptäckt och övervakning av förflyttningar av vinst som härrör från brott som omfattas av denna konvention, egendom, utrustning eller andra hjälpmedel och metoder som används för att överföra, dölja eller maskera sådan vinst, egendom eller utrustning eller andra hjälpmedel.

(g) Lämpliga och effektiva rättsliga och administrativa mekanismer och metoder för att underlätta beslag, förverkande och återlämnande av brottsvinst som omfattas av denna konvention.

(h) Metoder som används för att skydda offer och vittnen som samarbetar med rättsliga myndigheter.

(i) Utbildning i relevant materiell rätt, processrätt och brottsbekämpningsorganens utredningsbefogenheter samt i nationella och internationella bestämmelser och i språk.

4. Konventionsstaterna ska, i enlighet med sin nationella rätt, sträva efter att utnyttja sakkunskapen hos och ha ett nära samarbete med andra konventionsstater och relevanta internationella och regionala organisationer, icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter inom den privata sektorn, i syfte att förbättra det faktiska genomförandet av denna konvention.

5. Konventionsstaterna ska bistå varandra vid planering och genomförande av forsknings- och utbildningsprogram som är utformade för att utbyta sakkunskap på de områden som avses i punkt 3 i denna artikel, och ska i detta syfte också, när så är lämpligt, använda regionala och internationella konferenser och seminarier för att främja samarbete och stimulera diskussioner om problem av ömsesidigt intresse.

6. Konventionsstaterna ska överväga att på begäran bistå varandra vid genomförandet av utvärderingar, studier och forskning om typer, orsaker och verkningar av brott som omfattas av denna konvention och som begås på deras respektive territorier, i syfte att, med deltagande av behöriga myndigheter och relevanta icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter inom den privata sektorn, utarbeta strategier och handlingsplaner för att förebygga och bekämpa it-brottslighet.

7. Konventionsstaterna ska främja utbildning och tekniskt bistånd som underlättar snabb utlämning och ömsesidig rättslig hjälp. Utbildningen och det tekniska biståndet kan omfatta språkutbildning, hjälp med utarbetande och hantering av framställningar om ömsesidig rättslig hjälp samt utstationering och utbyte av personal vid centrala myndigheter eller organ med relevanta ansvarsområden.

8. Konventionsstaterna ska i den mån det är nödvändigt stärka insatserna för att maximera det tekniska biståndets och kapacitetsuppbyggnadens effektivitet i internationella och regionala organisationer och inom ramen för relevanta bilaterala och multilaterala avtal eller överenskommelser.

9. Konventionsstaterna ska överväga att inrätta frivilliga mekanismer i syfte att bidra ekonomiskt till utvecklingsländernas insatser för att genomföra denna konvention genom program för tekniskt bistånd och kapacitetsuppbyggnad.

10. Varje konventionsstat ska sträva efter att lämna frivilliga bidrag till Förenta nationernas drog- och brottsbekämpningsbyrå i syfte att genom byrån främja program och projekt som syftar till att genomföra denna konvention genom tekniskt bistånd och kapacitetsuppbyggnad.

Artikel 55

Informationsutbyte

1. Varje konventionsstat ska överväga att, när så är lämpligt i samråd med relevanta experter, även från icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter inom den privata sektorn, analysera trender på sitt territorium när det gäller brott som omfattas av denna konvention samt de omständigheter under vilka sådana brott begås.

2. Konventionsstaterna ska överväga att utveckla och, med varandra och genom internationella och regionala organisationer, dela statistik, analytisk expertis och information om it-brottslighet, i syfte att i möjligaste mån utveckla gemensamma definitioner, standarder och metoder samt bästa praxis för att förebygga och bekämpa sådan brottslighet.

3. Varje konventionsstat ska överväga att övervaka sin politik och sina praktiska åtgärder för att förebygga och bekämpa brott som omfattas av denna konvention och göra bedömningar av deras ändamålsenlighet och effektivitet.

4. Konventionsstaterna ska överväga att utbyta information om den rättsliga, politiska och tekniska utvecklingen i samband med it-brottslighet och insamling av bevis i elektronisk form.

Artikel 56

Genomförande av konventionen genom ekonomisk utveckling och tekniskt bistånd

1. Konventionsstaterna ska i möjligaste mån vidta åtgärder som främjar ett optimalt genomförande av denna konvention genom internationellt samarbete, med beaktande av de negativa effekterna av de brott som omfattas av denna konvention på samhället i allmänhet och i synnerhet på den hållbara utvecklingen.

2. Konventionsstaterna uppmanas starkt att göra konkreta ansträngningar, i möjligaste mån och i samordning med varandra, samt med internationella och regionala organisationer, för att göra följande:

(a) Öka sitt samarbete på olika nivåer med andra konventionsstater, särskilt utvecklingsländer, i syfte att stärka förmågan att förebygga och bekämpa de brott som omfattas av denna konvention.

(b) Öka det ekonomiska och materiella biståndet för att stödja andra konventionsstaters, särskilt utvecklingsländernas, ansträngningar för att effektivt förebygga och bekämpa de brott som omfattas av denna konvention och hjälpa dem att genomföra denna konvention.

(c) Ge andra konventionsstater, särskilt utvecklingsländer, tekniskt bistånd för att tillgodose deras behov när det gäller genomförandet av denna konvention. I detta syfte ska konventionsstaterna sträva efter att lämna tillräckliga och regelbundna frivilliga bidrag till ett konto som särskilt utsetts för detta ändamål i en av Förenta nationernas finansieringsmekanismer.

(d) När så är lämpligt uppmuntra icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter inom den privata sektorn samt finansieringsinstitutioner att bidra till konventionsstaternas ansträngningar, även i enlighet med denna artikel, särskilt genom att tillhandahålla utvecklingsländerna mer utbildningsprogram och modern utrustning för att hjälpa dem att uppnå målen i denna konvention.

(e) Utbyta bästa praxis och information om de åtgärder som vidtagits, i syfte att förbättra insynen, undvika dubbelarbete och på bästa sätt utnyttja eventuella lärdomar.

3. Konventionsstaterna ska också överväga att använda befintliga subregionala, regionala och internationella program, inbegripet konferenser och seminarier, för att främja samarbete och tekniskt bistånd och stimulera till diskussion om problem av ömsesidigt intresse, inbegripet utvecklingsländernas särskilda problem och behov.

4. I möjligaste mål ska konventionsstaterna säkerställa att resurser och insatser fördelas och inriktas för att stödja harmoniseringen av standarder, färdigheter, kapacitet, sakkunskap och teknisk kapacitet i syfte att fastställa gemensamma minimistandarder bland konventionsstaterna för att utrota fristäder för de brott som omfattas av denna konvention och stärka kampen mot it-brottslighet.

5. De åtgärder som vidtas enligt denna artikel ska i möjligaste mån inte påverka befintliga åtaganden om utländskt bistånd eller andra arrangemang för ekonomiskt samarbete på bilateral, regional eller internationell nivå.

6. Konventionsstaterna får ingå bilaterala, regionala eller multilaterala avtal eller överenskommelser om materiellt och logistiskt bistånd, med beaktande av de finansiella arrangemang som är nödvändiga för att de medel för internationellt samarbete som föreskrivs i denna konvention ska vara effektiva och för att förebygga, upptäcka, utreda och lagföra de brott som omfattas av denna konvention.

KAPITEL VIII

GENOMFÖRANDEMEKANISM

Artikel 57

Konventionsstaternas konferens

1. Härmed inrättas konventionsstaternas konferens i syfte att förbättra konventionsstaternas kapacitet och samarbete för att uppnå de mål som fastställs i denna konvention och för att främja och se över dess genomförande.

2. Förenta nationernas generalsekreterare ska sammankalla konventionsstaternas konferens senast ett år efter det att denna konvention träder i kraft. Därefter ska konferensen hålla ordinarie möten enligt den arbetsordning som den antagit.

3. Konventionsstaternas konferens ska anta en arbetsordning och regler för den verksamhet som anges i denna artikel, inbegripet regler för observatörernas tillträde och deltagande samt för betalning av de kostnader som uppstår i samband med denna verksamhet. Sådana regler och därmed sammanhängande verksamhet ska beakta principer som ändamålsenlighet, inkludering, transparens, effektivitet och nationellt egenansvar.

4. Vid fastställandet av sina ordinarie möten ska konventionsstaternas konferens ta hänsyn till tid och plats för möten i andra relevanta internationella och regionala organisationer och mekanismer i liknande frågor, inbegripet deras underordnade fördragsorgan, i enlighet med de principer som anges i punkt 3 i denna artikel.

5. Konventionsstaternas konferens ska enas om verksamhet, förfaranden och arbetsmetoder för att uppnå de mål som anges i punkt 1 i denna artikel, bland annat följande:

(a) Underlätta en effektiv användning och ett effektivt genomförande av denna konvention, identifieringen av eventuella problem samt den verksamhet som bedrivs av konventionsstaterna enligt denna konvention, inbegripet genom att främja mobilisering av frivilliga bidrag,

(b) Underlätta utbytet av information om den rättsliga, politiska och tekniska utvecklingen när det gäller brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention och insamlingen av bevis i elektronisk form mellan konventionsstaterna och relevanta internationella och regionala organisationer samt icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter inom den privata sektorn, i enlighet med nationell rätt, samt om mönster och trender inom it-brottslighet och framgångsrika metoder för att förebygga och bekämpa sådana brott.

(c) Samarbeta med relevanta internationella och regionala organisationer samt icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter i den privata sektorn.

(d) På lämpligt sätt utnyttja relevant information som tagits fram av andra internationella och regionala organisationer och mekanismer för att förebygga och bekämpa de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention, för att undvika onödigt dubbelarbete.

(e) Regelbundet se över konventionsstaternas genomförande av denna konvention.

(f) Lämna rekommendationer för att förbättra denna konvention och dess genomförande samt överväga eventuella kompletteringar eller ändringar av konventionen.

(g) Utarbeta och anta tilläggsprotokoll till denna konvention på grundval av artiklarna 61 och 62 i denna konvention.

(h) Notera konventionsstaternas behov av tekniskt bistånd och kapacitetsuppbyggnad för genomförandet av denna konvention och rekommendera eventuella åtgärder som den anser nödvändiga i detta avseende.

6. Varje konventionsstat ska förse konventionsstaternas konferens med information om lagstiftningsåtgärder, administrativa åtgärder och andra åtgärder, samt om sina program, planer och rutiner, för att genomföra denna konvention, i enlighet med konferensens krav. Konferensen ska undersöka det effektivaste sättet att ta emot och agera på information, bland annat information från konventionsstaterna och från behöriga internationella och regionala organisationer. Synpunkter från företrädare för relevanta icke-statliga organisationer, civilsamhällesorganisationer, akademiska institutioner och enheter i den privata sektorn, vederbörligen ackrediterade i enlighet med förfaranden som ska beslutas av konferensen, får också beaktas.

7. Vid tillämpningen av punkt 5 i denna artikel får konventionsstaternas konferens inrätta och förvalta sådana översynsmekanismer som den anser nödvändiga.

8. I enlighet med punkterna 5–7 i denna artikel ska konventionsstaternas konferens, om den anser det nödvändigt, inrätta lämpliga mekanismer eller underordnade organ för att bistå vid ett effektivt genomförande av konventionen.

Artikel 58

Sekretariat

1. Förenta nationernas generalsekreterare ska förse konventionsstaternas konferens med nödvändiga sekretariatstjänster.

2. Sekretariatet ska

(a) bistå konventionsstaternas konferens i genomförandet av de åtgärder som anges i denna konvention och anordna och tillhandahålla de tjänster som krävs för konferensens sessioner i den mån de hänför sig till denna konvention,

(b) på begäran bistå konventionsstaterna med att lämna information till konventionsstaternas konferens i enlighet med denna konvention, och

(c) säkerställa nödvändig samordning med sekretariaten i relevanta internationella och regionala organisationer.

KAPITEL IX

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 59

Genomförande av konventionen

1. Varje konventionsstat ska vidta nödvändiga åtgärder, inbegripet lagstiftningsåtgärder och administrativa åtgärder, i enlighet med de grundläggande principerna i sin nationella rätt, för att säkerställa genomförandet av sina skyldigheter enligt denna konvention.

2. Varje konventionsstat får anta striktare eller strängare åtgärder än de som föreskrivs i denna konvention för att förebygga och bekämpa de brott som straffbeläggs i enlighet med denna konvention.

Artikel 60

Konventionens verkan

1. Om två eller flera konventionsstater redan har ingått ett avtal eller fördrag om frågor som behandlas i denna konvention eller på annat sätt reglerat sina inbördes relationer beträffande sådana frågor, eller om de i framtiden gör det, ska de också ha rätt att tillämpa det avtalet eller fördraget eller att reglera sina förhållanden i enlighet därmed.

2. Ingenting i denna konvention ska påverka andra rättigheter, begränsningar, skyldigheter och ansvarsområden för en konventionsstat enligt folkrätt.

Artikel 61

Förhållande till protokoll

1. Denna konvention kan kompletteras med ett eller flera protokoll.

2. För att bli part i ett protokoll måste en stat eller en regional organisation för ekonomisk integration också vara part i denna konvention.

3. En konventionsstat är inte bunden av ett protokoll om den inte blir part i protokollet i enlighet med dess bestämmelser.

4. Eventuella protokoll till denna konvention ska tolkas tillsammans med konventionen, med beaktande av protokollets syfte.

Artikel 62

Antagande av tilläggsprotokoll

1. Minst 60 konventionsstater krävs innan konventionsstaternas konferens kan överväga att anta ett tilläggsprotokoll. Konferensen ska göra sitt yttersta för att uppnå konsensus om eventuella tilläggsprotokoll. Om alla sätt att uppnå konsensus har uttömts och ingen överenskommelse har nåtts ska tilläggsprotokollet som en sista utväg kunna antas med minst två tredjedels majoritet av de konventionsstater som är närvarande och röstar vid konferensens möte.

2. Regionala organisationer för ekonomisk integration ska i frågor som omfattas av deras befogenhet utöva sin rösträtt enligt denna artikel med det antal röster som motsvarar antalet medlemsstater som är parter i denna konvention.

Sådana organisationer ska inte utöva sin rösträtt om deras medlemsstater utövar sin rösträtt och vice versa.

Artikel 63

Tvistlösning

1. Konventionsstaterna ska sträva efter att lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention genom förhandlingar eller med andra fredliga medel efter konventionsstaternas eget val.

2. Eventuella tvister mellan två eller flera konventionsstater om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention som inte kan lösas genom förhandling eller på annat fredligt sätt inom rimlig tid ska på begäran av en av dessa konventionsstater hänskjutas till skiljeförfarande. Om konventionsstaterna sex månader efter dagen för begäran om skiljeförfarande inte kan enas om hur skiljeförfarandet ska organiseras får endera konventionsstaten hänskjuta tvisten till Internationella domstolen på begäran i enlighet med domstolens stadga.

3. Varje konventionsstat får vid undertecknandet, ratificeringen, godtagandet eller godkännandet av eller anslutningen till denna konvention förklara att den inte anser sig bunden av punkt 2 i denna artikel. Övriga konventionsstater ska inte vara bundna av punkt 2 i denna artikel i förhållande till en konventionsstat som har gjort ett sådant förbehåll.

4. En konventionsstat som har gjort ett förbehåll i enlighet med punkt 3 i denna artikel får när som helst dra tillbaka detta förbehåll genom en underrättelse till Förenta nationernas generalsekreterare.

Artikel 64

Undertecknande, ratifikation, godtagande, godkännande och anslutning

1. Denna konvention ska vara öppen för alla stater för undertecknande i Hanoi 2025 och därefter vid Förenta nationernas högkvarter i New York till och med den 31 december 2026.

2. Denna konvention ska också vara öppen för undertecknande av regionala organisationer för ekonomisk integration, förutsatt att minst en medlemsstat i en sådan organisation har undertecknat denna konvention i enlighet med punkt 1 i denna artikel.

3. Denna konvention ska ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare. En regional organisation för ekonomisk integration får deponera sitt ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument om minst en av dess medlemsstater har gjort detsamma. I detta ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument ska organisationen ange omfattningen av sin befogenhet i frågor som regleras av denna konvention. En sådan organisation ska också informera depositarien om varje relevant ändring av omfattningen av dess befogenhet.

4. Denna konvention är öppen för anslutning för alla stater och för alla regionala organisationer för ekonomisk integration i vilka minst en medlemsstat är part i denna konvention. Anslutningsinstrument ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare. Vid anslutningen ska en regional organisation för ekonomisk integration förklara omfattningen av sin befogenhet i frågor som regleras av denna konvention. En sådan organisation ska också informera depositarien om varje relevant ändring av omfattningen av dess befogenhet.

Artikel 65

Ikraftträdande

1. Denna konvention träder i kraft den nittionde dagen efter dagen för deponering av det fyrtionde ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet. Vid tillämpningen av denna punkt ska inget instrument som deponeras av en regional organisation för ekonomisk integration räknas som ytterligare ett instrument utöver dem som redan deponerats av medlemsstaterna i den organisationen.

2. För varje stat eller regional organisation för ekonomisk integration som ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till denna konvention efter deponeringen av det fyrtionde instrumentet ska denna konvention träda i kraft den trettionde dagen efter den dag då staten eller organisationen deponerade det relevanta instrumentet eller den dag då denna konvention träder i kraft i enlighet med punkt 1 i denna artikel, beroende på vilket som inträffar senast.

Artikel 66

Ändring

1. När fem år har förlöpt från denna konventions ikraftträdande får en konventionsstat föreslå en ändring och översända den till Förenta nationernas generalsekreterare, som därefter ska underrätta konventionsstaterna och konventionsstaternas konferens om den föreslagna ändringen så att de kan överväga förslaget och fatta beslut om det. Konferensen ska göra sitt yttersta för att uppnå konsensus om varje ändring. Om alla sätt att uppnå konsensus har uttömts och ingen överenskommelse har nåtts ska ändringen som en sista utväg kunna antas med två tredjedels majoritet av de konventionsstater som är närvarande och röstar vid konferensens möte.

2. Regionala organisationer för ekonomisk integration ska i frågor som omfattas av deras befogenhet utöva sin rösträtt enligt denna artikel med det antal röster som motsvarar antalet medlemsstater som är parter i denna konvention. Sådana organisationer ska inte utöva sin rösträtt om deras medlemsstater utövar sin rösträtt och vice versa.

3. En ändring som antas i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska ratificeras, godtas eller godkännas av konventionsstaterna.

4. En ändring som antas i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska träda i kraft för en konventionsstat 90 dagar efter den dag då den deponerade sitt instrument för ratifikation, godtagande eller godkännande av denna ändring hos Förenta nationernas generalsekreterare.

5. När en ändring träder i kraft ska den vara bindande för de konventionsstater som har uttryckt sitt samtycke till att vara bundna av den. Andra konventionsstater ska fortfarande vara bundna av bestämmelserna i denna konvention och eventuella tidigare ändringar som de har ratificerat, godtagit eller godkänt.

Artikel 67

Frånträdande

1. En konventionsstat får frånträda denna konvention genom en skriftlig underrättelse till Förenta nationernas generalsekreterare. Frånträdandet träder i kraft ett år från den dag då generalsekreteraren mottog underrättelsen.

2. En regional organisation för ekonomisk integration ska upphöra att vara part i denna konvention när alla dess medlemsstater har frånträtt den.

3. Frånträdande av denna konvention i enlighet med punkt 1 i denna artikel innebär att alla protokoll till denna frånträds.

Artikel 68

Depositarie och språk

1. Förenta nationernas generalsekreterare utnämns till depositarie för denna konvention.

2. Originalet till denna konvention, vars arabiska, engelska, franska, kinesiska, ryska och spanska texter har lika giltighet, ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade, vederbörligen bemyndigade av sina regeringar, undertecknat denna konvention.